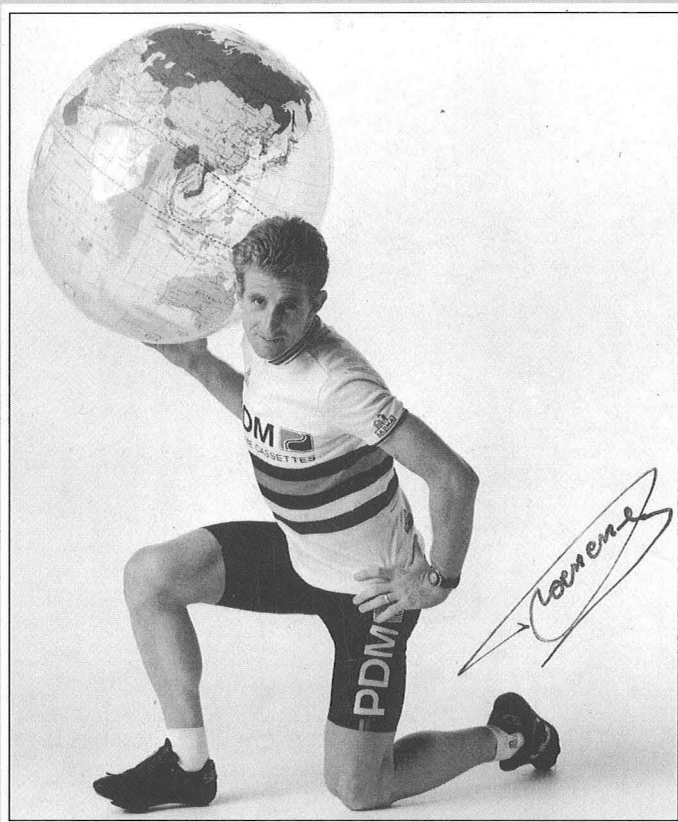

HET LAND VAN NEVELE

Driemaandelijks tijdschrift van de heemkundige kring

december 1999

jaargang XXX

aflevering 2b

Afgiftekantoor 9850 Nevele

HET LAND VAN NEVELE

Heemkundig tijdschrift voor
Bachte-Maria-Leerne, Hansbeke, Landegem, Lotenhulle, Meigem,
Merendree, Nevele, Poeke, Poesele, Sint-Martens-Leerne, Vinkt en Zeveren
Het Land van Nevele is een uitgave van de heemkundige kring
"Het Land van Nevele" v.z.w.

Abonnementen en lidgeld 1999

Abonnementen op *Het Land van Nevele* lopen over een jaargang van vier nummers. Bij nieuwe abonnementen in de loop van het werkjaar worden de vorige nummers, indien nog voorradig, nagestuurd. Oudere nummers vanaf 1970 zijn nog beschikbaar.

Lidgeld 1999

600 fr. (+ 100 fr. buitenland) over te schrijven op rekening 000-0627981-03 of 290-7431460-20 van "Het Land van Nevele" v.z.w., Beentjesstraat 24, 9850 Poesele.

Steunend lid 1999

Vanaf 1000 fr.

Redactieadres

J.Luyssaert, Veldestraat 26, 9850 Merendree

Tijdschriftadministratie

L.De Ruyck, Heiste 45, 9850 Landegem

Ledenadministratie

A.Bollaert, Beentjesstraat 24, 9850 Poesele

Opmaak

C.De Groote, Landegem

Druk

Beschutte Werkplaats "Nevelland", Nevele

De auteurs, en niet de uitgever, zijn verantwoordelijk voor hun bijdragen en illustraties.

Bij de kafffoto: Rudy Dhaenens wereldkampioen bij de beroepsrenners in 1990.

(Foto verspreid door de "Vrienden Rudy Dhaenens" n.a.v. de 1ste Grote Prijs naar hem vernoemd)

HET LAND VAN NEVELE

**VAN BUYSSE
TOT DHAENENS:
honderd jaar wielerleven
in het Land van Nevele**

(Deel II)

december 1999

jaargang XXX

aflevering 2b

Verantwoordelijke uitgever: J. LUYSSAERT, Veldestraat 26, 9850 Merendree

INHOUD

A. BOLLAERT, Van Buysse tot Dhaenens: honderd jaar wielerveven in het Land van Nevele	289
A.B., Verslagen	355

VAN BUYSSE TOT DHAENENS: HONDERD JAAR WIELERLEVEN IN HET LAND VAN NEVELE

(DEEL II)

DE WIELERSPORT IN HET LAND VAN NEVELE TIJDENS HET INTERBELLUM

Na de oorlog was het vooral de oude garde van voor de oorlog die de plak bleef zwaaien. Nieuw talent was zeldzaam en men had voorlopig andere zorgen. Bij het oorlogsgeweld van de laatste oorlogsweken waren immers de centra van enkele dorpen in het Land van Nevele bijna volledig van de kaart geveegd.

Tijdens de dorpskermissen kwam de wielieractiviteit langzaam opnieuw op gang en enkele jongeren waagden hun kans om dank zij hun sterke benen te trachten “een frankske bij te verdienen”. Een loopbaan als broodrenner was echter iets te hoog gegrepen. Een aansluiting bij de Belgische Wielrijdersbond (B.W.B.) was niet eens nodig om aan een wielervedstrijd te mogen deelnemen. In praktisch alle gemeenten waren er wedstrijden voor niet aangesloten “onderbeginnelingen” (min 18 jaar) en “beginnelingen” (plus 18 jaar). Wanneer men het had over aangesloten renners bij de B.W.B. werden over het algemeen de termen “nieuwelingen” en “juniores” gebruikt. Deze situatie is blijven bestaan tot in de jaren vijftig.

Van de Poeselaars August Hautekeete en Maurice Deolet werd verteld dat zij samen met August Coen uit Kanegem een geducht trio vormden tijdens deze kermiswedstrijden in de ons omringende dorpen. Ook René Deolet, broer van Maurice mengde zich regelmatig in de wedstrijden rond de toren.

De sportbladen kenden een enorm succes en trokken investeerders aan. Zo stopte August De Smet uit Nevele een groot deel van zijn spaarcenten in de uitbouw van het dagblad “Sportvriend” van de uitgeverij Strobbe-Hoornaert uit Izegem dat echter de concurrentieslag met “Sportwereld” van Karel Van Wijnendaele verloor en ter ziele ging. Vlaanderen bleek te klein voor twee sportbladen. Als investeerder ontving De Smet een perskaart die hem toeliet de sportmanifestaties van nabij te volgen maar verslaggever voor Sportvriend is hij waarschijnlijk nooit geweest.

Perskaart uitgereikt aan August De Smet door het dagblad “Sportvriend”.
(Verzameling Walter De Smet, Gentbrugge)

Aimé Dossche op de frontpagina van “Geïllustreerde Sportwereld” na zijn ritzege in de Tour 1929. (Verzameling Denis Van Heirzeele, Nevele)

De kermiswedstrijden werden bij het Vlaamse volk steeds populairder in zoverre dat ze als een onmisbaar evenement in de kermisviering werden beschouwd. Waar in andere landen deze dorpskoersen eerder beperkt bleven voor de categorieën tot en met amateur kende ons land, en dan vooral Vlaanderen, de opkomst en de bloei van de kermiswedstrijden voor beroepsrenners. In geen enkele regio ter wereld waren er zoveel wedstrijden voor profs als in Vlaanderen. Een grote gemeente of kleine stad voelde zich als het ware verplicht één of meerdere kermiswedstrijden voor beroepsrenners te organiseren. Zo werd in 1930 ook te Landegem een profkoers georganiseerd waaraan o.a. de streekrenners Dossche, Mortier en Gernay aan de start verschenen. Het was echter de koning der kermiskoersen Fred Haemerlinck die het haalde voor Armand Van Bruane uit Kruishoutem.

Niet enkel kermiskoersen maar heuse interstedenwedstrijden, die soms eenmalig doorgang vonden, zagen het daglicht. Zo werd in 1935 een Brussel-Nevele verreden voor onafhankelijken met aankomst in de Karnemelkstraat (de huidige C.Vandercruyssenstraat) en gewonnen door Van Herzele.

Het leven op de wielervedstrijden hernam zijn gewone gang. Bij de man in de straat werd een goed pistier even hoog geacht als een goed wegrenner en een overwinning in een zesdaagse werd even hoog ingeschat als een overwinning in een belangrijke eendagswedstrijd, vooral als die zege in het buitenland werd behaald. Het Land van Nevele heeft, met uitzondering van Marcel Buysse, nooit goede zesdaagsrenners voortgebracht. In de onmiddellijke omgeving hadden we naast Wies Persyn te Nazareth nog een klepper van formaat: Jules Verschelden (°21.12.1898). Hij won samen met Persyn de zesdaagse van Gent in 1924 en deze van Berlijn in 1925 en was een graag geziene gast op de pistes in de Verenigde Staten. In 1927 deed hij tijdens de zesdaagse van Brussel een zware val en liep een ingewikkelde schedelbreuk op waardoor hij steeds verplicht was een speciale helm te dragen. Nadat hij de wielersport vaarwel zegde opende hij een café te Deinze op de Knok.

Door meer aandacht te geven aan de show dan aan het sportieve kwamen de zesdaagsen in een spiraal van omkoperij en onsportiviteit terecht. Op voorhand werd door de organisatoren bepaald wie mocht winnen en wie mocht rijden voor de ereplaatsen. Naar het eind van de jaren dertig liep de

Victor Gernay uit Hansbeke.
(Verzameling Romain Braeckman, Hansbeke)

Leopold Seye uit Sint-Martens-Leerne.
(Verzameling Johan Cornelis, Hansbeke)

toestand zo uit de hand dat de wielerbonden zich genoodzaakt zagen sommige zesdaagsen niet te laten doorgaan.

Midden de jaren twintig kwam de wielervedrijvigheid in het Nevelse in een kleine stroomversnelling en enkele in het oog springende figuren dienden zich aan. De belangrijkste onder hen waren:

Cyriel Heyerick (°Meigem 22.07.1895 - †24.01.1980) was een laatbloei-er die in de jaren twintig niet onaardig presteerde als onafhankelijke. Zijn belangrijkste overwinning was, volgens zijn familie, een interstedenwedstrijd tussen Brussel en Kuurne. Hij was in de streek vooral bekend als de stichter-beheerder van het autocarbedrijf "De Trekvogel" te Machelen (Deinze).

Aimé Dossche (officieel heette hij Alfons Amatus) die later zijn naam zou geven aan de bekende sportzaak Dossche-Sport in het Gentse, werd op 15.03.1902 te Landegem geboren als zoon van Maria-Rosalie Landuyt. Door haar huwelijk met Jozef Hiëronymus Dossche, een geboren Wetterenaar, werd hij gewettigd onder de naam Dossche. Alhoewel hij niet meer in de streek woonde, bleef hij ontzettend populair in zijn geboortedorp en de streek om en rond Nevele. Hij bleef junior tot midden 1928 en maakte een in het oog springende overstap naar de profs door op 13 september van hetzelfde jaar het Kampioenschap van Vlaanderen te Koolskamp te winnen. In 1929 won hij de eerste rit in de Ronde van Frankrijk en droeg enkele dagen de leiderstrui. Hij overleed in 1985.

Leopold Seye (°Sint-Martens-Lerne 06.09.1905 - †Deinze 14.06.1984) was zeer populair in de beide Lernes en kon op veel sympathie rekenen bij de wielierliefhebbers uit het Nevelse.

Maurice Gernay, afkomstig uit Bellem op de grensscheiding met Hansbeke (°Bellem 10.03.1906 - †Deinze 28.08.1969) werd na zijn wieleroopbaan fietsenmaker in Hansbeke. Zijn jongere broer **Victor Gernay** (°1909) had meer talent. Hij was verscheidene jaren beroepsrenner en legde zich vooral toe op het pistewerk waar hij een koppel vormde met zijn schoonbroer Gerard Baert uit Ingelmunster. Tijdens zijn rennersloopbaan woonde Victor o.a. in Hansbeke, Landegem en Vinderhout.

André Mortier uit Bachte.
(Verzameling Arsène De Rulle, Vosselare)

Aimé Deolet uit Poesele in actie tijdens de Tour 1929.
(Verzameling familie Deolet, Deinze)

Aimé Deolet was één der grootste beloften die ons land ooit had.

Aimé Deolet (°Poesele 10.03.1906 en †Deinze 20.06.1986), broer van de eerder genoemden Maurice en René, was de zoon van een bakker-landbouwer. Na eerst het circuit van de straatkoersen te hebben verkend, waagde hij in 1924 de stap naar de beginnelingen. Hij won zijn eerste wegwedstrijd in zijn geboortedorp Poesele en veroverde daarna nog 11 eerste plaatsen. In 1925 stapte hij over naar de junioren en won opnieuw 12 keer. 1926 werd een pechjaar, hij kwam tweemaal zwaar ten val, bleef bijna een half seizoen inactief, maar wist toch nog 8 overwinningen in de wacht te slepen. Het jaar daarop vervulde hij zijn legerdienst, betwistte slechts 20 wedstrijden, won er 18 en werd tweemaal 2de.

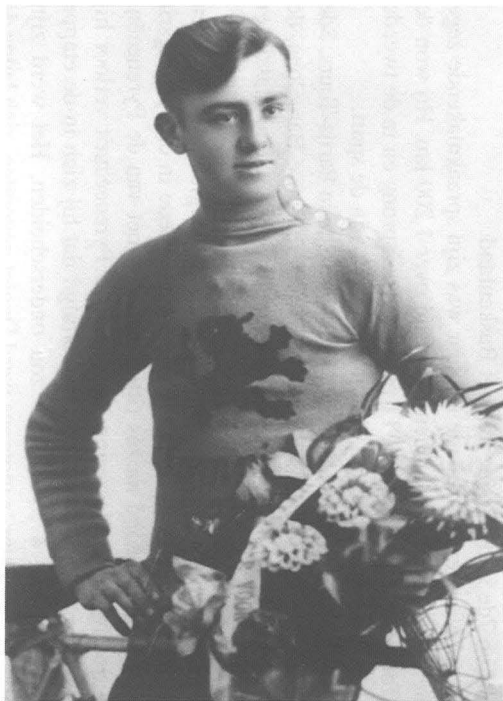
Op aanraden van Karel Van Wijnendaele sloeg hij de categorieën van de liefhebbers en onafhankelijken over en werd hij beroepsrenner op de vooravond van Pinksteren 1928. Hij kreeg een contract aangeboden bij sportbestuurder Pierrard van Automoto. Het was toen half mei en Deolet had toen reeds opnieuw 17 zeges behaald, waaronder op 29 april de Ronde van Vlaanderen te Dottignies. Parijs-Brussel werd zijn vuurdoop bij de profs. Hij toont onmiddellijk uit welk voor hout hij gesneden is en wordt 8ste.

Op 11 juli wint hij zijn eerste profwedstrijd, de Guldensporenprijs te Roeselare. Hij wordt 2de te Terjoden, 2de in de Omloop van België, 2de te Aalter, 2de (na een platte band) in het Criterium der Arendsjongen te Parijs, 4de in Aalst en 7de in de Ronde van het Baskenland.

Zijn meest ophefmakende prestatie dat jaar was zijn spraakmakende zege in het Criterium van het Zuiden een wedstrijd over 1.200 km. Hij won de eerste rit Toulouse-Perpignan met 11 minuten voorsprong en in de tweede rit Perpignan-Toulouse klopte hij al zijn metgezellen in de spurt.

1929 diende zich even succesvol aan. Deolet werd 2de in Parijs-Tours, 3de in Parijs-Roubaix, 4de in Parijs-Brussel. Hij won Toulouse-Barcelona, de Grote prijs van Mol (met 7 minuten voorsprong) en de semi-klassieker Parijs-Rennes.

Ondertussen was hij overgestapt naar Alcyon van ploegleider Ludovic en debuteerde in de Ronde van Frankrijk. Hij werd tweede in de openingsrit na Aimé Dossche en stond na zes ritten, aan de voet van de Pyreneeën, tweede in de algemene klassering. In de eerste Pyreneeënrit verloor hij 10 minuten maar iedereen was er van overtuigd dat hij zich in de etappe Bayonne-Luchon met 4 zware cols zou onderscheiden. Het werd zijn ondergang. Rond drie uur 's morgens werd Deolet gevonden, zich langs de grond wentelend van de pijn, met krampen in de buik. Hij heeft altijd

Oscar Speybroeck, Kampioen van Vlaanderen
bij de junioren in 1935.
(Verzameling Carine Speybroek, Deinze)

Gustaaf Van den Driessche, winnaar van
Oostende-Ieper in 1933.
(Verzameling Dirk Van den Driessche, Bachte-Maria-Leerne)

beweerd dat hij het slachtoffer is geworden van een vergiftiging. Maurits De Waele uit Maldegem, ploegmaat van Deolet, won de Ronde van 1929. In de Franse pers werd de roodharige Deolet "le Rouquin de Poesele" genoemd, bij ons had men het soms over de "vos", de "Lucien Buysse met het Ronse-bloed" of de "crack" van Poesele, zoals het Laatste Nieuws hem noemde in een artikel waarin zijn comeback aangekondigd werd. Hij zou samen met André Mortier rond half augustus 1930 enkele wedstrijden betwisten op de wielervedstrijden van Wandre en Marcinelle. Nog hetzelfde jaar hing hij de fiets aan de haak.

Na zijn rennersloopbaan vestigde hij zich te Deinze waar hij een bloeiende zaak als handelaar/hersteller van naaimachines leidde. Hij bleef actief in de wielervedstrijden als begeleider van jonge renners en als lokaalhouder van de Deinse wielervedstrijden die tussen de zomer van 1942 tot eind 1945 de naam VC Deolet Sport Deinze droeg. Zijn naam en faam bleef tot ver buiten onze streken bekend en van jonge strijdvaardige renners die hard konden fietsen werden in de streek van Deinze door de oudere wielervedstrijden gezegd: "t is juist een deoletje".

André Mortier (°Petegem-Deinze 4.04.1906 - †1999) was net als Deolet een bakkerszoon. Zijn ouders baatten een bakkerij uit op de parochie Bachte. Mortier trok als 16-jarige het koersplunje aan en werd een der beste junioren van zijn tijd. In 1927 won hij het kampioenschap van Vlaanderen te Waregem. Net als Dossche en Deolet stapte hij in 1928 over naar het profsgelid. Hij bleef beroepsrenner tot 1935. Mortier was een buitenbeentje in de streek doordat hij zich als jongeling reeds met een auto (Chevrolet) verplaatste. Grote wedstrijden waren niet aan hem besteed. Hij verscheen er wel dikwijls aan de start maar is zelden in de uitslag terug te vinden. Hij hield meer van het pistewerk waar hij meestal ploeg vormde met Raes. Op de piste te Gent was hij ook actief met Duyvejonck (Ingelmunster) en Meuleman. Met deze laatste won hij o.a. op 19 januari 1930 een prestigieus duel over 100 km vóór Fred Haemelincx en Jules Verschelden. Hij overleed in juli van dit jaar.

Maurice De Keyzer (°Merendree 25.08.1906 - †1968), woonachtig te Hansbeke, trok zich als junior goed uit de slag en won regelmatig zijn wedstrijd. Eind de jaren twintig was hij 's zondags een vaste deelnemer op de piste van Kamiel Haeck te Maria-Aalter.

Gemeente **LOO-TEN-HULLE** Ter gelegenheid der **KLEINE KERMIS 1938**

GROOTE Velokoersen

Gegeven door tusschenkomst van het Gemeentebestuur, herbergiers, gementeraadsliden en bijzonderen der gemeente; met ondersteuning der Sigaretten S' Michel en Het Nieuwsblad.
1300 Fr. PRIJZEN & PREMIËN Fr. 1300

1. Op Kermis-Zondag 12 Juni

Groote Velokoers voor alle Beginnelingen. 30 Km.
300 Fr. PRIJZEN & PREMIËN

Verdeeld als volgt: 1° prijs 75 fr. en beker, 60 50 40 30 20 10 5.
Inschrijving bij Krs De Meyer tot 4,30 ure. Aankomst bij We Lambert.
Aankomst aan de kerk. Prijzedeeling bij Prosper Blomme.

2. Op Kermis-Maandag 13 Juni

Groote Velokoers voor alle Beginnelingen. 40 Km.
400 Fr. PRIJZEN & PREMIËN

Verdeeld als volgt: 90 fr. en beker (Verzekeringsmaatschappij Mercator)
verdar: 75 60 50 40 30 20 10 10 5.
Inschrijving bij August De Clercq (Nieuw Brouwershuus) tot 4,30 ure.
Aankomst bij August De Clercq. Aankomst bij Hilaire Standaert.
Prijzedeeling bij Karel Van Gansbeke.

3. Op Kermis-Donderdag 16 Juni (H. Sacramentsdag)

Groote Velokoers voor alle Beginnelingen,
genaamd: Groote Prijs S' Michel & Het Nieuwsblad
60 Km. OP PRACHTIGE BANEN

600 Fr. PRIJZEN EN PREMIËN Fr. 600

verdeeld als volgt: 1° prijs 110 fr. en Beker van Brouwerij Maenhout; verder 60 fr. plus een paar veloschoenen op maat en trui Het Nieuwsblad; dan 35 fr. en beker; 75 65 50 40 30 20 10 10.
Inschrijving bij Cyriel De Freesuw tot 4,30 ure. — Aankomst bij Jules De Meyer.
Aankomst bij Camiel Verschuven. — Prijzedeeling bij Victor Van Laecke.
De antistaters zijn niet verantwoordelijk voor gebeurlijke ongevallen.

Geules en gelykgezind door het College van Burgemeester en Schepenen van Loo-Ten-Hulle in d'ingde van 4 April 1938.
Ook nuver: De Secretaris, Burgemeester en Schepenen,
O. De Keest, Hulin de Loo, F. Olevier, Em. Schelstraete.
De Inrichters,
Osw. Maenhout, Alb. Bogaert.

Alle sportmannen lezen HET NIEUWSBLAD

Drukk. R. Schelstraete-De Reu, Lootenhulle.

1938 - Aankondiging wielervedstrijden ter gelegenheid van de Lootse kleine kermis. (Verzameling Marnic Lannoo Lotenhulle)

Albert Van Bruane (l.) en Gilbert De Pestel (r.) tijdens een ereronde op de piste van Vosselare in 1936. (Verzameling Gilbert De Pestel, Deinze)

Maurice Oosterlinck (°Nevele 23.11.1909) won in 1924, zijn debuutjaar, 18 wedstrijden. Het jaar daarop reed hij 48 eerste plaatsen bij elkaar en werd hij 28 keer tweede. Een knieletsel, opgelopen bij een val te Deerlijk noopte hem met wielrennen te stoppen. Hij keerde in het wielerpeloton terug in 1933, won de Grote Prijs Plume Vainqueur te Gent en reed de Ronde van België voor onafhankelijken. Een steeds terugkerende pijn in de knie verplichtte hem het wielrennen definitief de rug toe te keren. Na zijn huwelijk vestigde hij zich te Lotenhulle waar hij garagehouder werd.

Marcel De Keyzer (°Merendree 19.05.1909 - †1981), broer van Maurice, heeft er waarschijnlijk de langste wielercarrière in het Land van Nevele opzitten. Hij reed zijn eerste wedstrijden in 1928 en hing in 1965 de fiets aan de haak als corporatief liefhebber. In 1950 won hij te Genk de Omloop van de Mijnstreek waarvoor hij in zijn Hansbeke plechtig op het gemeentehuis werd gehuldigd.

Marcel Coussens (°Lotenhulle 1911) won in 1928 als beginneling 20 wedstrijden en was derde in het Belgisch kampioenschap in 1930. De combinatie metser-wielrenner werd hem echter te zwaar en hij hing de fiets aan de haak. Begin de jaren vijftig begon hij een nieuwe wielersloopbaan bij de veteranen en veroverde in deze categorie naast een nationale titel ook een wereldtitel.

Adrien Coussens (°Lotenhulle 1912), jongere broer van Marcel, won als beginneling gemiddeld een vijftiental wedstrijden per jaar. In 1932 waagde hij de overstap naar de junioren en daarna naar de onafhankelijken doch zonder succes waarna hij terugkeerde naar de categorie van de beginnelingen. De oorlog maakte een definitief einde aan zijn rennersloopbaan.

André De Coster (°Vosselare 15.08.1912) zoon uit café Het IJzeren Eeksken, langs de kouter van Vosselare naar Landegem, was samen met zijn latere schoonbroer Maurice Oosterlinck, een der betere en een der populairste renners van de streek. Hij reed ook enkele wedstrijden op de piste te Vosselare.

Oscar Speybroeck (°De Pinte 14.02.1915 - †Deinze 8.01.1999) werd **kampioen van Vlaanderen bij de junioren te Vichte in 1935**. Zijn wielersloopbaan werd echter afgebroken door de mobilisatie. In zijn woon-

plaats Meigem was hij zeer populair bij de jonge renners uit de onmiddellijke omgeving die hij steeds met raad en daad bijstond.

Albert Van Bruane (°Lotenhulle 1916 - †1966) was een echte spurtersbaas. Volkszanger Tamboer (Lionel Bauwens uit Eeklo) had het volgende vers voor hem in petto: "*Bert Van Bruane - Vloog lijk nen hoane - In zijn vliegende voane - Over de boane*". Als beginneling won hij in 1936 en 1937 drieëndertig wedstrijden. Bij de junioren ging het hem echter minder goed af en hij keerde terug naar de categorie van de beginnelingen. Ook als pistier stond hij goed zijn mannetje. Hij was een der vaste gasten op de piste van Vosselare waar hij regelmatig ploeg vormde met Gilbert De Pestel.

Gilbert De Pestel (°Vosselare 15.08.1917) fietste tussen 1934 en 1940 bij de beginnelingen en de junioren. Op de weg won hij slechts enkele wedstrijden maar hij legde zich vooral toe op het pistewerk en was wekelijks actief op de wielersbaan van Vosselare die was aangelegd op initiatief van zijn vader. Op die piste reed hij in de ploegenkoersen vooral samen met Albert Van Bruane. Later werd de "Witte" Van der Meersschaut zijn vaste ploegmaat.

Albert De Neve (°Landegem 2.06.1918) afkomstig van de Landegemse Wildekouter trok zich goed uit de slag bij de junioren en de liefhebbers. Hij reed regelmatig op de pistes van Vosselare en Maldegem. Op deze laatste piste vormde hij enkele keren ploeg met Hansbekenaar Irené De Keyzer.

Eind de jaren twintig en in de jaren dertig telde het Land van Nevele heel wat jong wielertalent dat het echter nooit zou brengen tot broodrenner. Aan de start van de Grote Openingsprijs voor junioren te Gent op 20.03.1932 zien we dat naast de gebroeders Coussens en Marcel De Keyzer nog de volgende renners uit het Land van Nevele aan de start waren: **Maurits Heyrinck** (Hansbeke) en **Julien Degraeve, Valère Arens** (°30.05.1912) en **Maurits De Dapper**, allen uit Merendree en **Gustaaf Van den Driessche** (Bachte-Maria-Lerne), winnaar van Oostende-Ieper in 1933. We vonden echter geen enkele streekgenoot in de uitslag terug. Verder waren er o.a. nog **René Van Oost** (°1907) te Hansbeke en **Valère Degraeve** en **Oswald Cocquyt** (°3.01.1916) te Merendree. Te Nevele hadden we **Albert Tuyschaever** (°Nevele 17.04.1918), **André De Vos, Albert Simoens,**

Désiré Van Hecke, **Gerard De Schuyter**, **Gaston Planckaert**, vader van Willy, Walter en Eddy (°Nevele 27.05.1918 - †1964) en **Roger De Paepe** (°Nevele 20.05.1919). Te Landegem hadden we **Kamiel** en **Jules Van Dorpe** en **Edmond** en **Firmin De Buck** en te Bachte **Gerard Vermeulen**. In Lotenhulle waren er een zekere **Cleppe** (junior in 1939) en **Omer Van Oyen** (°1913), die als beginneling een tweetal wedstrijden won en later fietsenmaker werd in zijn geboortedorp. Zijn stielkennis werd vooral door jonge renners op prijs gesteld. Verder waren er nog: **Marcel De Graeve** (°1914), **Albert Vermeersch** (°1917) die enkel koerste in 1937 en 4 keer won waaronder te Vosselare en te Lotenhulle, en **Emiel Bekaert** (°1920) die in 1936 een viertal wedstrijden won bij de beginnelingen.

DE PISTE VAN VOSSELARE

In de loop van 1935 liet Carolus De Pestel (in de volksmond Emiel genoemd), herbergier uit café "In den Sportgalm" een aarden piste aanleggen in zijn tuin achter de Dorpsstraat. De wielersbaan was 120 meter lang en had een omtrek van 300 meter. Ze telde twee rijvakken van 4 meter terwijl het middenstuk tussen de rijvakken ongeveer 20 meter breed was. De bocht langs de oostzijde was 2,5 meter hoog en deze aan de westzijde 3 meter.

De wedstrijden vingen aan om 3 uur in de namiddag en eindigden 's avonds tussen 7 en 8 uur. Kinderen betaalden 1 fr. toegangsgeld, volwassenen 3 fr. Tribuneplaatsen kostten 5 fr. Regelmatig werden ook avondwedstrijden georganiseerd. Deze vingen aan omstreeks 6 uur en eindigden tussen 10 en 11 uur 's avonds. Ondanks haar grote aantrekkingskracht bij de lokale renners en haar succes bij de bevolking was de piste van Vosselare maar een kort leven beschoren. Met de mobilisatie kwamen de activiteiten op een laag pitje te staan en bij het uitbreken van de oorlog vielen alle activiteiten stil. De natuurelementen deden de rest.

DE TWEDE WERELDOORLOG

Ondanks het feit dat internationale wedstrijden en rittenwedstrijden nog moeilijk konden georganiseerd worden, bleef de wielersport in ons land, en vooral in Vlaanderen, een enorm succes kennen. Voor de gewone man was

20 juli 1941 - Omer De Keyser wint met lengten voorsprong de Omloop van de IJzerstreek te Diksmuide voor junioren.
(Verzameling Omer De Keyser, Poesele)

1942 - Omloop van België, 3de rit. Omer De Keyser verlaat Van Eename, Claes en het voltallige peloton.
(Verzameling Omer De Keyser, Poesele)

het trouwens een van de weinige momenten van ontspanning en voor de smokkelaar een ideale gelegenheid om ongemerkt enkele contacten te leggen. Het was een publiek geheim dat het geldprijzen voor de profkoersen, waar soms meer dan 10.000 frank te winnen was, afkomstig waren van de zwarte markt.

Naast de Belgische Wielrijdersbond bestond ook een “Vlaamse Wieleronie” onder wiens vlag wedstrijden voor alle categorieën werden ingericht. De Belgische kampioenschappen gingen gewoon zonder onderbreking door, evenals de Ronde van Vlaanderen. Andere grote ééndagswedstrijden kenden een onderbreking van één of twee jaar.

Het aantal beroepsrenners nam snel toe. Voor sommigen bleek dit een mogelijkheid om aan eventuele verplichte tewerkstelling in Duitsland te ontsnappen. De kermiskoersen kenden een weergaloos succes bij het publiek. Te Hansbeke organiseerde men in 1941 de grote prijs Irené De Keyser, een kermiskoers voor profs als huldebetoon aan de jonge Hansbekenaar die de Belgische titel bij de amateurs had veroverd. Deze organisatie werd in 1942 herhaald. Ook te Vinkt werd in 1942 een profkoers georganiseerd, gewonnen door Désiré Keteleer. Vanaf 1943 kwam de wielactiviteit echter bijna overal op een laag pitje te staan. Tijdens de oorlogsjaren waren weinig renners uit het Land van Nevele actief. De belangrijkste vertegenwoordigers waren Omer De Keyser uit Poesele en Irené De Keyser uit Hansbeke. Hoewel beiden dezelfde familienaam dragen waren ze geen familie van elkaar.

Omer De Keyser kon in 1942 iedereen de baas

Omer De Keyser werd op 14 november 1919 te Aalter geboren. Het jaar daarop verhuisde de familie naar Poesele.

De Keyser betwiste zijn eerste wedstrijd op Bachte-kermis met de koersfiets van een vriend. Hij werd zevende en won een groot krentenbrood. Oud-profrenner Aimé Deolet ontfermde zich daarna over hem en zijn prestaties gingen in stijgende lijn.

Zijn palmares heeft De Keyser nooit bijgehouden. Hij weet zich wel nog te herinneren dat hij beginnen koersen is in 1937 en dat hij in zijn tweede jaar als beginneling meer dan 40 wedstrijden won. Als liefhebber-junior won hij meer dan 25 wedstrijden waaronder de Omloop van Kortemark en de Omloop van de IJzer op 20 juli 1941 te Diksmuide, twee wedstrijden van

Gemeente **HANSBEKE**

Groot Prijs "Irene De Keyser"

OP KERSTIS-MAANDAG 13 OKTOBER 1941

GROOTE KOERS VOOR

Beroepsrenners

A en gewestelijk **B**
100 Km. in ronden van 4 Km.

8000 FR. PRIJZEN
EEN - PREMIE

Weegt te 14 uur stipt. - Goede baan. - Reglementen van des B.W.B.
Inschrijvingen van beide af van afrit: Ch. Van der Weverburg - Hansbeke.

Om 16 uur

HANDBOOGSCHETING

in ALFONS DE COCKERIJ

VOORUIT 700 fr. Inleg 26 fr. - terug 20 fr.

Nansen het Sportcomité: De Voorzitter
Ch. Van der Weverburg Maurice Van der Plaeten.

Als eerbetoon aan de kersverse kampioen van België bij de liefhebbers richtte Hansbeke op 13 oktober 1941 een beroepsrennerskoers in.
(Verzameling Denis Van Heirzeele, Nevele)

Irené De Keyser met enkele streekgenoten tijdens de oorlogsjaren.
V.l.n.r. Julien Huyvaert (Landegem), Robert Simoens (Nevele), Irené De Keyser, Marcel Claeys (Ursel) en Marcel De Keyser (Hansbeke).
(Verzameling Irené De Keyser, Drongen)

125 km. Eind 1941 werd hij beroepsrenner. In de profkoers te Hansbeke werd hij derde. Hij won er de groepsspurt voor de Witte Vander Meersschaut (Berten Sercu, vader van Patrick, won die wedstrijd voor Jules Lowie). In 1942 won hij 9 wedstrijden, allemaal in de sprint, waaronder deze te Adegem, Waarschoot-Beke, Maria-Aalter, Drongen, Ingelmunster. Te Brussel won hij de Omloop van België voor Robert Van Eenname, Georges Claes en Stan Ockers en te Mechelen won hij de Coupe Favorite. Deze laatste overwinning werd hem pas veertien dagen later toegerekend toen de persfoto's uitwezen dat niet Van Semaeyns maar hij als eerste over de meet was gebold. Verder behaalde hij o.a. ereplaatsen te Wakken (2de na Karel Kaers en vóór Stan Ockers) en de Grote Prijs van Brussel (2de na Berten Ramon). Hij reed ook enkele wedstrijden in Nederland en Frankrijk en was ingeschreven voor een alternatieve Tour de France in bezet gebied. Deze wedstrijd is echter nooit doorgegaan.

Odiel Van der Meersschaut, bijgenaamd "de witte", werd zegekoning in 1942 met 19 overwinningen. Hij was één de populairste kermiscoureurs die Vlaanderen ooit had.

Tijdens zijn loopbaan reed De Keyser weinig op de piste. Enkele keren was hij te zien te Vosselare. Op de piste te Gent won hij in 1942 een ploegkoers aan de zijde van de Gentenaar Debruycker.

De Keyser stopte met wielrennen in 1943. Voor zijn zege, het jaar voordien, in Mechelen ontving hij 3.000 fr., maar hij kon, naar eigen zeggen, tijdens de oorlog meer verdienen met een geslacht varken "in den duik" te verkopen dan een beroepsrennerswedstrijd te winnen. (Ook ex-wereldkampioen Marcel Kint stopte tijdelijk met koersen tijdens de oorlog om "handel" te drijven).

In 1946 maakte hij een comeback met o.a. een 9de plaats in de Lenteprijs, de eerste wielervedstrijd van het jaar, en twee derde plaatsen te Oostduinkerke en Beernem. Hij had toen met ontzettend veel pech af te rekenen en had voor de start van Gent-Ichtegem het besluit genomen de fiets aan de haak te hangen, mocht hij opnieuw platvallen. Hij wist zich bij het ingaan van de eerste plaatselijke ronde een plaats te verzekeren bij de kopgroep maar reed lek enkele kilometer verder. Hij is in het wielerpeloton nooit meer teruggekeerd.

De belangrijkste tegenstanders van Omer De Keyser waren o.a. Valeer Olivier (Roeselare), Briek Schotte (Kanegem), Berten Sercu (Roeselare), Odiel Vander Meersschaut (Melsen), Stan Ockers (Antwerpen), Berten Ramon (Brugge) allemaal renners die tot de grootste van onze wielerkampioenen gerekend worden maar die allemaal ooit door De Keyser verslagen werden.

Bekende streekrenners uit de oorlogsjaren waren nog Marcel Claeys (Ursel), Omer Beirnaert (Zomergem), Roger De Corte (Waarschoot), Marcel Van den Houtte (Tielt) en Albert De Roo (Aalter).

Irené De Keyser werd nationaal kampioen bij de liefhebbers in 1941

Irené De Keyser (°Hansbeke 21.12.1919) was de jongste van drie fietsende broers uit een arbeidersgezin met 7 kinderen, 6 zoons en 1 dochter. Zijn oudere broers Maurice en Marcel hadden in de kermiskoersen in de streek reeds furore gemaakt en vanaf zijn 15de jaar pikte Irené her en der een plaatselijke wedstrijd mee. Zijn eerste vergunning kreeg hij van de Wielrijdersbond in 1937. Hij bleef een zestiental jaar actief als renner en won in die periode ongeveer 80 wedstrijden, de meeste bij de junioren en de liefhebbers. Een winnaarstype was hij niet, daarvoor ontbrak het hem aan intrinsieke snelheid in de spurt. Als junior en liefhebber betwistte hij enkele wedstrijden op de piste van Vosselare samen met zijn broer Marcel en op de piste van Maldegem won hij eens een ploegkoers met de Landegemse amateur Albert De Neve.

De grootste overwinning uit zijn loopbaan was zijn zege in het Belgisch Kampioenschap voor amateurs in 1941. De wedstrijd werd verreden tussen Brussel en Geraardsbergen en werd beslecht in een spurt bergop met elf renners. De Keyser haalde het voor Henri Regenmortels en André Parmentier. Hij werd toen uitgebreid gehuldigd door zijn supporters die hun clublokaal hadden in de herberg van de familie Raes-Bogaert op het Hansbeekse Stationsplein. Als Belgisch kampioen werd hij in de omliggende gemeenten regelmatig uitgenodigd om de start te geven van een kermiskoers en kreeg hiervoor wat drinkgeld in de hand gestopt. Als startgeld werd hem toen soms tot 300 frank uitbetaald.

Als prof won De Keyser een viertal wedstrijden namelijk een Antwerpen-Oostende, een wedstrijd te Aaigem en een te Kontich en in juli 1942 de eerste rit (Brussel-Hasselt) van de Ronde der Vlaamse Gouwen. Na zijn huwe-

lijk ging hij in 1946 te Sint-Martens-Latem wonen waar hij als fietsenmaker en herbergier van duivenlokaal "De Reisduif" de kost verdiende. In 1949 verhuisde hij naar Drongen naar café "Klein Amerika" op de Varendrieskouter. Hij bleef fietsenmaker en hield er ook een benzinstation open. Gedurende een 15-tal jaren organiseerde hij er op 1 mei een wielervedstrijd voor zijn deur waaraan o.a. Willy Planckaert, Walter Godefroot en andere succesvolle renners uit de streek ooit deelnamen. De combinatie fietsenmaker-wielrenner was volgens hem de beste combinatie voor zijn handelszaak. In 1950 kreeg hij op voorstel van de Belgische Wielrijdersbond de bronzen medaille voor sportverdienste toegekend. In de nadagen van zijn carrière werd hij veldrijder en behaalde in 1952 nog een derde plaats in het Belgisch kampioenschap te Hoeselt. Zijn twee zonen Luc en Eddy werden eveneens wielrenner. Luc bracht het tot beroepsrenner maar miste volgens zijn vader juist dat tikkeltje talent dat nodig is om het in de harde profwereld waar te maken.

Jean Voet (°Lotenhulle 1924) werd vice-kampioen van Vlaanderen bij de beginnelingen in 1942. In 1943 werd hij liefhebber maar werd opgeëist om in Duitsland te gaan werken. Hij dook onder wat meteen het einde van zijn wielierloopbaan betekende. Eén van zijn belangrijkste tegenstrevers uit de regio was Nevelaar **Aimé Van der Bauwhede**. Ook **Lucien De Decker** (°Nevele 4.01.1928) waagde zijn kans in 1943 maar hield het na een jaar voor bekeken.

DE NAOORLOGSE PERIODE

Na de oorlog werd de wielieractiviteit schoorvoetend hernomen. Het gebeurde dikwijls dat de renners met slecht en verouderd materiaal de weg optrokken in de lokale kermiskoersen. Vanaf 1947 hernam het leven zijn gewone gang en ging het aantal organisaties van wedstrijden snel de hoogte in. Op nationaal vlak waren vele van de grote namen van vóór en tijdens de oorlog nog steeds op het appèl. In het Land van Nevele bleef nog één beroepsrenner actief: Irené De Keyser. Bij de amateursreeksen deden een reeks nieuwe namen hun intrede.

Lucien Dhondt (°Merendree 22.03.1926) vatte zijn wielierloopbaan aan kort na de oorlog en bleef actief tot eind de jaren veertig. Hij straalde veel

Astère Van Vynckt die op 1 mei 1948 jammerlijk verongelukte.
(Verzameling E. Dhaenens, Deinze)

Antoine De Keyser na zijn overwinning bij de liefhebbers te Boezinge
in 1950. (Verzameling Arnold Strobbe, Lotenhulle)

kracht uit maar was geen echt winnaarstype. Naast enkele schaarse overwinningen fietste hij vooral veel ereplaatsen bij elkaar. In dezelfde periode waren ook **Carolus Van Paemel** (°Nevele 28.11.1926) en **Guido Schaeck** (Landegem °28.07.1927) actief. Deze laatste had in 1947 een vergunning tot eind augustus en hield het daarna voor bekeken.

Astère Van Vynckt (°Vinkt 12.05.1928 - †Oudenaarde 1.05.1948) **verongelukte tijdens een wielervedstrijd**. Van Vynckt was één der vaandelragers van de wielrennerij in het Land van Nevele. Op zaterdag 1 mei 1948 kwam hij tijdens de Eén Meiprijs Gent-Gent voor liefhebbers te Mater in botsing kwam met een personenwagen die uit de tegenovergestelde richting kwam, en overleed aan zijn verwondingen. Zijn uitvaartplechtigheid op 5 mei te Vinkt werd door meer dan 900 personen bijgewoond waaronder tientallen collega's-renners uit alle hoeken van het Vlaamse land.

Maurice De Backer (°25.10.1928) uit Zeveren, wiens vader Marcel in het begin van deze eeuw ook nog het koersplunje had aangetrokken, debuteerde in 1946 met zes overwinningen bij de nieuwelingen. In 1947 werd hij junior en kwam weer zes maal met de zegebloemen naar huis. Na zijn overstap naar de liefhebbers won hij nog drie wedstrijden. Als veldrijder deed hij het ook niet slecht. Hij reed een vijftal wedstrijden waarvan hij er drie won.

Antoine De Keyser (°Vinkt 4.06.1930 - †28.04.1997), wiens ouders toen hij kind was naar Lotenhulle gingen wonen, was een der meest talentvolle naoorlogse renners uit het Land van Nevele. Bij de beginnelingen reed hij in 1947 tal van ereplaatsen bij elkaar maar kon geen enkele wedstrijd winnen. Als nieuweling BWB ging het hem beter af in 1948. Hij won toen 16 maal, elke keer met voorsprong. In 1949 werd hij liefhebber, had ontzettend veel pech, en won slechts één wedstrijd. In 1950 won hij 16 wedstrijden, opnieuw allemaal met voorsprong. Hij was hiermee vijfde in de nationale zegestand. In 1951 won hij 10 maal, opnieuw elke keer met voorsprong. Dat hij ook het rondewerk aankon bewees hij in 1952 met zijn zevende plaats in de Route de France voor onafhankelijken. Een te lage bloeddruk na deze rittenwedstrijd noopte hem ertoe enkele weken rust te nemen. Hetzelfde jaar werd hij beroepsrenner maar kon de in hem gestelde verwachtingen nooit inlossen. Hij was pas 24 toen hij definitief de fiets aan de haak hing.

Arsène (l.) en Lucien Dhondt
(Verzameling Tom Dhont, Maarkedal)

Arsène Dhont (l.) en Valère Van Vynckt (r.)
(Verzameling Tom Dhont, Maarkedal)

Robert Van Tornhout (l.) en Guido Ysebaert (r.)
samen met Omaar (l.) en Valeer (r.) Mortier.
(Verzameling Robert Van Tornhout, Poesele)

Firmin De Keyser (°Lotenhulle 06.09.1930) uit Poesele, de jongere broer van Omer, was van 1946 tot 1951 actief in het wielermilieu. Als beginnening en junior won hij samen 5 wedstrijden.

Victor Van Loocke (°Lotenhulle 1931) stond goed zijn mannetje bij de beginnelingen en fietste enkele overwinningen bij elkaar. Eens overgestapt naar de juniorcategorie moest hij echter afhaken.

Antoine Deolet (°Poesele 10.10.1931) reed in 1949 zijn eerste wedstrijd als beginnening in zijn geboortedorp waar hij derde werd. Dat jaar reed hij slechts een tiental wedstrijden waarvan hij er 3 won (Sint-Martens-Lerne, De Pinte en Landegem). Tijdens zijn legerdienst kwam hij op training zwaar ten val en zag zo zijn seizoen verloren gaan. Na een korte overstap bij de liefhebbers, die nochtans hoopvol begon, hield hij het voor bekeken.

Bertrand Van Braeckel (°Meigem10.12.1931) was de zoon van de lokale fietsenmaker. Tussen 1948 en 1950 reed hij zes overwinningen bij elkaar bij de onderbeginnelingen, nieuwelingen en liefhebbers. Hij werd ook zeven maal tweede en acht maal derde.

Arsène Dhondt (°Merendree 25.06.1932), fietste net als zijn oudere broer Lucien heel wat ereplaatsen bij elkaar eind de jaren veertig, begin de jaren vijftig. Hij won twee wedstrijden, eenmaal voor eigen volk te Landegem en eenmaal te Vinderhoute, op een laatste schooldag. Hiervoor had hij zijn koersplunje onder zijn schoolkledij aangetrokken zodat zijn ouders thuis niets zouden merken.

Robert Van Tornhout (°Nevele 19.09.1932) uit Nevele-Kerrebroek fietste in vier jaar tijd 29 palmen bij elkaar, 7 bij de onderbeginnelingen in 1947, 13 bij de beginnelingen in 1948, 8 bij de junioren in 1949 en 1 bij de liefhebbers in 1950. Hij was een snelle, lepe sprinter die in zijn geboortedorp steeds een ietsje meer kon. Hij won er vier keer. In die periode moest hij het opnemen tegen heel wat streekrenners zoals **Leon Van Renterghem** (°Hansbeke 09.11.1932), nu herbergier in het alom gekende en door Johan Verminnen bezongen café "De Reisduif", **Christian Van Daele** (°Nevele 21.01.1933), **Firmin Rogge** (°Poesele 1932), **Valeer Van Vynckt** (°Landegem 25.08.1931) enz.

Piet Van der Plaetsen won op 26 maart 1953 voor eigen volk de liefhebberswedstrijd te Deurle. Links van hem wielerlegende Cyriel Van Hauwaert en rechts, met strohoed, Hugo Van den Abeele.
(Verzameling Piet Van der Plaetsen, Deurle)

Antoine Steyaert mocht als winnaar van de wedstrijd te Beervelde op 9 april 1958 de bloemen in ontvangst nemen van Fred Debruyne.
(Verzameling Romain Wullaert, Vinkt)

Piet Van der Plaetsen (°Deurle 21.11.1932) was afkomstig uit een honderd procent middenstandersmilieu. Vader Van der Plaetsen was naast bakker ook landbouwer, herbergier, winkelier en groothandelaar in gransen in het hartje van het pittoreske Deurle. Hij begon zijn wielersportbaan eind 1950 en kapte ermee eind 1959. Daarna werd hij handelsreiziger. In zijn loopbaan als liefhebber (1952-1955) won hij 18 wedstrijden, waaronder een rit in de Omloop van Barcelona in 1955. Hij was een sterk pisterijder die vooral uitblonk in achtervolging en ploegkoersen. In 1952 werd hij geselecteerd voor de ploegenachtervolging op de Olympische Spelen in Helsinki. De Belgische ploeg werd er uitgeschakeld door Italië, die Olympisch kampioen werd in deze discipline.

Als onafhankelijke won hij in 1956 en 1957 zes wedstrijden. Eind 1957 huwt hij, zegt de bakkersstiel vaarwel en wordt beroepsrenner onder de hoede van Berten De Kimpe. Tijdens het jaar 1958 neemt hij met de Groene Leeuw-ploeg aan de belangrijkste ééndagskoersen deel en wint hij de wedstrijd te Moeskroen.

In 1959 wordt hij tweede in de Ronde van België na Armand De Smet. Voor eigen volk te Deurle wordt hij tweede. Na een ongelukkige val te Lichtervelde waaraan hij een polsbreuk overhield zegde hij de wielersport vaarwel.

Maurice De Craemer (°Lotenhulle1933) was een acrobaat op de fiets en zeer snel aan de aankomstlijn. Als beginneling won hij in 1950 en 1951 meer dan veertig wedstrijden. Tijdens zijn legerdienst maakte hij zijn debuut op de piste te Gent en werd er een van de smaakmakers. Zijn overgang naar de liefhebbers verliep minder succesvol en de overwinningen bleven uit zodat hij er de brui aan gaf.

Guido Ysebaert (° Poesele 26.01.1933 - †Gent 25.01.1991) overbuur van Robert Van Tornhout te Nevele, wijk Kerrebroek, reed tussen 1947 en 1951 een twintigtal overwinningen bij elkaar. In tegenstelling tot zijn overbuur en boezemvriend was Ysebaert een echte fondrijder. Samen met Van Tornhout beheerste hij de wielervedstrijden bij de jeugdcategoryen in de omgeving van Nevele waar ze heroïsche duels op de fiets uitvochten met Antoine Deolet en Firmin De Keyser uit Poesele.

Jan Van de Moortele (°Lotenhulle 1934) won als beginneling verscheidene wedstrijden maar in de hogere categoryen vlotte het minder. In 1970

begon hij een tweede wielercarrière bij de W.A.O.D. (Wielerbond Aangesloten Openbare Diensten) en werd Beneluxkampioen van de interpolitiediensten in 1980, 1981 en 1982.

Raphaël De Keyser (°Poesele 15.05.1935) reed bij de jeugdcategoryën diverse overwinningen bij elkaar. Volgens zijn oudere broer Omer sprong hij echter te onstuimig om met zijn talenten om het als renner waar te maken.

Robert Standaert (°Gent 09.05.1937) uit Nevele-Kerrebroek doorliep tussen 1950 en 1958 alle wielercategorieën en reed 28 overwinningen en ontelbare ereplaatsen bij elkaar.

Firmin De Grootte (°Vinkt 30.11.1938 - †Zeveren 30.01.1996) won in de jaren 1952 en 1953 zes wedstrijden. Nadat hij de categorieën van de nieuwelingen en de junioren had doorlopen haakte hij af.

Luciaan De Craemer (°Lotenhulle 1938) won tussen zijn 16de en zijn 19de jaar een twintigtal wedstrijden. Begin de jaren zeventig haalde hij de frontpagina's van de kranten in binnen- en buitenland als een der hoofdfiguren in het ophefmakend proces rond de Gentse onderzoeksrechter Jespers.

Antoine Steyaert (°Vinkt 19.09.1939) was de eerste Belg die een rit won in de Ronde van de Toekomst. Tijdens zijn tienjarige rennersloopbaan won deze Vinktenaar 59 wedstrijden waarvan enkele die konden tellen. In 1957 werd hij met K.V.C. Deinze nationaal en provinciaal interclubkampioen bij de nieuwelingen. In 1959 won hij een rit in de Ronde van Zweden voor amateurs, eindigde in zes van de zeven ritten in de eerste tien, en werd 8ste in de eindstand en in 1960 werd hij te Melle kampioen van Oost-Vlaanderen. In 1961 werd hij Oost-Vlaams Interclubkampioen met Velo Club Deinze, werd derde in de Ronde van België voor onafhankelijken, derde in het Oost-Vlaams kampioenschap te Zomergem, en zegevierde in de elfde rit van de Ronde van de Toekomst voor onafhankelijken met aankomst te Bordeaux. Tijdens de wintermaanden was hij een regelmatige gast op de meetings in het Gentse Kuipke waar hij zich met de besten kon meten. Zo won hij o.a. samen met Michel Van Aerde, Tuur De Cabooter, Frans De Mulder en Noël Foré op 1 november 1961 een Omnium België-

Frankrijk. In die Franse ploeg zaten toen Raymond Poulidor, Jean Graczyck, Jean Stablinski, Jo Grousard en Jean Gainche.

Palmares - Niet-aangesloten renners 1954: 0, 1955: 4, 1956: 3, Nieuwelingen 1956: 3, 1957: 12, 1958: 2, Liefhebbers 1958: 7, 1959: 12, 1960: 7, Onafhankelijken 1961: 7, 1962: 0, 1963: 2.

Gilbert De Smul (°Lotenhulle 1940) reed een reeks ereplaatsen bij elkaar als onderbeginneling in 1955 en 1956. In 1957 won hij 11 wedstrijden. Als beginneling won hij nog 2 wedstrijden en als liefhebber werd hij 18 maal tweede. In 1959 werd hij met de ploeg van de Meetjeslandse Verstandhouding nationaal kampioen te Halle. Op 23-jarige leeftijd kapte hij definitief met de wielersport. Tijdens dezelfde periode koersten ook nog **Lucien Deolet** (°Poesele 6.01.1940), **Gilbert Lambrecht** (°Landegem 30.06.1940), zoon uit café “de Kleine Riva”, **Hypoliet Schoutteet** uit Hansbeke en **Laurent Oppeel** en **André Van den Driessche** (°19.09.1941) uit Bachte-Maria-Leerne.

Willy De Keyser won in 1955 en 1956 twee nationale titels op rij. In 1956 won hij twee wedstrijden op drie. Hij is de zoon van Maurice De Keyser en werd op 27.04.1941 te Merendree geboren. Op zijn 14de kwam de familie naar Hansbeke wonen. Bij de jeugdcategoryen fietste hij een ongelooflijk palmares bij elkaar en won naast twee nationale titels (Ronse 1955 en Etikhove 1956) ook twee provinciale titels (Landegem 1955 en Drongen 1956). Hij reed zijn eerste koers in 1955 te Meigem en won die. Hetzelfde jaar won hij 32 van de 59 wedstrijden die hij reed, werd 6 maal tweede en 9 maal derde. In 1956 won hij 63 van de 90 wedstrijden waar hij aan de start verscheen en werd 8 maal tweede en 6 maal derde. Zijn belangrijkste concurrent in de jeugdcategoryen was Zeverenaar **Norbert De Witte**, die net als hij een goede eindsprint in de benen had. In 1957 stapte hij over naar de junioren en won 34 wedstrijden op 57. Het jaar daarop won hij opnieuw 34 wedstrijden, ditmaal op 76 wedstrijden. In 1959 deed hij zijn debuut bij de liefhebbers met 6 eerste plaatsen nadat hij als junior reeds met 22 palmen was naar huis gekeerd. In 1960 kwam hij 14 maal als eerste over de eindmeet met o.a. een overwinning in de eerste rit van de Ronde van het Saarland. Pech en ziekte beletten hem zijn carrière verder uit te bouwen. In 1961 won hij 4 wedstrijden van de 36 waaraan hij deelnam. Op 28 augustus 1962 won hij te Merendree de wedstrijd voor onafhankelijken vóór de latere uurrecordhouder Ferdinand Bracke. Het werd zijn laatste

1955 - Willy De Keyser als Kampioen van België met familieleden en vrienden. Uiterst links Marcel De Keyser. De man die de fiets vasthoudt is Maurice De Keyser (zijn vader). Uiterst rechts staat Irené De Keyser. (Verzameling Willy De Keyser, Hansbeke)

1958 - Spurtzege van Willy De Keyser in de juniorenwedstrijd te Landegem voor enkele streekgenoten. (Verzameling Willy De Keyser, Hansbeke)

overwinning. Hoewel hij als onafhankelijke slechts één wedstrijd won was hij in 1962 toch goed voor 71 wedstrijden op 95 in de eerste tien. In zijn totale wielervedstrijden won hij op 8 jaar tijd 210 wegwedstrijden en meer dan 20 wedstrijden op de wielervedstrijden.

Daar er in het Land van Nevele geen beroepsrenners actief waren, ging de supportersaandacht in deze categorie vooral uit naar enkele renners uit de onmiddellijke omgeving. De populairste was ongetwijfeld de geboren Kanegemnaar Briek Schotte, voor velen de laatste der Flandriens. Briek, één en al strijd lust, werd tweemaal wereldkampioen bij de beroepsrenners: in 1948 te Valkenburg en in 1950 te Moorslede en kampioen van Vlaanderen te Koolskamp in 1954. Hij was ook reeds winnaar geworden van de Ronde van Vlaanderen in 1942 en hernieuwde die zege in 1948. Hij won tweemaal na elkaar Parijs-Tours (1946 en 1947), won Gent-Wevelgem in 1950 en 1955, Parijs-Brussel in 1946 en 1952, werd tweede in de Ronde van Frankrijk in 1948 en fietste ontelbare ereplaatsen bij elkaar in grote wedstrijden. In 1959 won hij te De Panne zijn laatste wedstrijd.

Aan de andere kant van het Land van Nevele hadden we de opmars van Drongenaar René Van Meenen. Zijn meest ophefmakende zege behaalde hij in 1954 toen hij de internationaal sterk bezette Ronde van Egypte op zijn naam schreef. Van Meenen won er ook vier ritten waaronder de eerste en de laatste. Als beroepsrenner was hij vooral actief als superhelper van de groten, waaronder Rik Van Looy, in de voorjaarsklassiekers.

Eind de jaren vijftig ontstond om en rond Deinze een sterke lichte renners waaruit de bekende Groene Leeuw-ploeg van Berten De Kimpe (Kruishoutem 13.03.1920 - †Deinze 8.03.1999) zou ontstaan. De belangrijkste vertegenwoordigers van die selecte groep waren Henri De Wolf (3de op het wereldkampioenschap voor liefhebbers in 1958), Jaak De Boever, Tuur De Cabooter en Frans De Mulder. Al deze renners waren bij de amateurs goed voor 10 à 20 overwinningen per jaar en zouden het later waar maken als beroepsrenner. 1964 werd het hoogtepunt van de Groene Leeuw-formatie van De Kimpe. Ze werden toen wereldkampioen bij de sportploegen.

K.V.C. DEINZE:

DE KWEEKSCHOOL VAN DE RENNERS UIT HET LAND VAN NEVELE

Velo Club Deinze kreeg op 30 april 1962 van het koninklijk paleis te Brussel de melding dat zij voortaan de titel Koninklijke Maatschappij mochten voeren. In het archief van de club bevinden zich geen documenten over de stichting van de club maar de toekenning van bovenvermelde titel wijst erop dat de club in 1912 reeds bestond. In 1935 heette de club "Deynze W en SC" (Wieler- en Supportersclub). Op 21 juli 1942 werd de naam omgedoopt in "V.C.Deolet Sport Deinze" en kwam de club onder de hoede van oud-renner Aimé Deolet te staan. Vanaf 22 januari 1946 wijzigt de naam in "Velo Club Deinze" om vanaf 1962 tot en met heden "Koninklijke Veloclub Deinze" te worden.

Het merendeel van de renners uit het Land van Nevele was, en is nog steeds, aangesloten bij K.V.C. Deinze. De club heeft dan ook steeds een belangrijke rol gespeeld in de begeleiding en de vorming van deze renners. Op nationaal en provinciaal vlak kan de club bogen op enkele grote successen. Zo werd de club tweemaal na elkaar nationaal interclubkampioen bij de liefhebbers te Halle in 1956 en 1957 (met Vinktenaar Steyaert) en werden o.a. provinciale titels behaald in 1957, 1958, 1961, 1968, 1969, 1971 en 1981 (bij de junioren met o.a. Nevelaar Nico De Weirdt en bij de nieuwelingen met o.a. Zeverenaar Miguel De Witte).

De bekendste aangeslotenen van K.V.C. Deinze waren Lucien Buysse (Tourwinnaar 1926), Aimé Deolet, Frans De Mulder, Jaak De Boever, Willy, Walter, Eddy en Jo Planckaert en Rudy Dhaenens.

De club wordt thans geleid door twee oud-beroepsrenners Gerard Van de Steene (voorzitter - lid sinds 1942) en Etienne Buysse (ondervoorzitter). William Van Brabander verzorgt het secretariaat sinds 1977. In dat jaar kende de club een dieptepunt met slechts 29 leden. Het hoogste ledenaantal werd gerealiseerd in 1993. K.V.C.Deinze had toen 112 aangesloten renners. De zaak Bosman met de daaraan gekoppelde vrijheid van transfer en opkomst van steeds meer semi-professionele ploegen, die vooral de betere renners aanspreken, deed vanaf 1995 het ledenaantal spectaculair dalen. Het seizoen 1998 werd afgesloten met 57 leden. Sinds dit najaar heeft groot-Deinze er een wielerclub bij, de "Werkende Wielervrienden Bachte". Zij slaagden erin twee Planckaert-boys aan te trekken namelijk Francesco Planckaert (zoon van Eddy) en Peter Taildeman (zoon van Vera Planckaert). De ploeg zal voor het eerst opereren in het jaar 2000.

HET PLANCKAERT-TIJDPERK

Hoewel in de gemeenten van het Land van Nevele regelmatig veldritten werden georganiseerd, zoals te Hansbeke en te Zeveren, heeft de streek in deze wielersporttak nooit grote namen geteld. De bekendste veldrijder was **Robert Van de Sompel** (°Lotenhulle 22.01.1943). Tijdens zijn loopbaan als wegrenner won Van de Sompel tussen 1958 en 1966 slechts 2 wedstrijden (1959). Na zijn huwelijk in 1966 werd hij amateur-velddrijder (B-rijder). Het seizoen 1970-1971 werd het hoogtepunt uit zijn loopbaan. Hij won toen 12 wedstrijden, werd derde in het Belgisch kampioenschap en 12de in het wereldkampioenschap. Hij bleef als veldrijder actief tot 1975. Na twee jaar inactiviteit herbegon hij in 1977 bij de B.W.F. (Belgische Wieler Federatie). In 1981 zegde hij alle wielervedrijvigheid vaarwel.

In de streek kreeg hij vooral weerwerk van Landegemnaar **Gilbert Pynaert**. Pynaert kende zijn beste periode eind de jaren zestig. In 1966 vinden we hem terug als winnaar van de B-velddritten te Oostakker, Laarne, Lochristi en Baarddegem en in 1969 te Oostakker, Heusden en Kemzeke. In 1969 was ook **Walter Planckaert** actief als veldrijder en niet zonder succes. Hij finishte als eerste in de B-velddritten van Astene en Lochristi.

Het Land van Nevele werd vanaf omstreeks 1960 opnieuw een belangrijke regio voor de wielersport. Naast de talrijke wedstrijden voor beginnelingen, junioren en liefhebbers werden sinds de jaren vijftig bijna jaarlijks te Hansbeke, Landegem, Merendree en Nevele wedstrijden voor onafhankelijke georganiseerd. Vanaf 1965 werd tijdens de Landegemse septemberkermis een beroepsrennerswedstrijd georganiseerd met enkele ronkende namen op de erelijst zoals Walter Godefroot in 1965, Rik Van Looy in 1968 en streekrenner Etienne Buysse in 1970. Vinkt organiseerde een profwedstrijd op 4 september 1976 gewonnen door Ferdi Van den Haute voor Patrick Sercu en Nevele organiseerde op 3 september 1980 een profwedstrijd als eerbetoon aan de drie gebroeders Planckaert van wie Eddy juist het profpeloton kwam vervoegen. Het was echter Eddy's aartsrivaal van bij de amateurs, Etienne De Wilde, die de wedstrijd won voor Ferdi Van den Haute aan een voor die tijd zeer snel gemiddelde van 44,444 km per uur.

Reeds sinds veertig jaar heerst de familie Planckaert figuurlijk over wiewerminnend Nevele en het ziet er niet naar uit dat hieraan binnenkort een einde komt. Jo Planckaert, zoon van Willy, is zeker nog niet aan afbouwen

Etienne Buysse, winnaar van een liefhebberswedstrijd te Deinze in 1965.
(Verzameling Julien Buysse, Poeke)

Enkele Landegemse renners uit de jaren zestig: Noël Coessens,
Willy Huyvaert, Etienne Blomme en André Temmerman.
(Verzameling Gerard Van Vooren, Merendree)

toe en Eddy's zoon, Francesco, lijkt ook uit het goede hout gesneden om het te kunnen waarmaken. Op dit ogenblik zijn er nog vier beroepsrenners actief uit het Land van Nevele: Hans De Clercq (°3.03.1969), Jo Planckaert (°16.12.1970), Bart Everaert (°5.03.1973) en Kristof Trouvé (°11.08.1976).

De Planckaerts stonden echter niet alleen in het Land van Nevele. De sterke lichter renners uit de streek van Deinze eind de jaren vijftig en vooral Willy Planckaert waren een voorbeeld en een aanmoediging voor velen om het te proberen. Sommigen fietsten een benijdenswaardig palmares bij elkaar en plukten de zegebloemen ver buiten ons continent. Anderen waren gedoemd tot eeuwig figurant. Ze allen citeren is onbegonnen werk. Toch zijn er enkele namen bij, bulkend van talent, die het echter nooit tot beroepsrenner brachten. De belangrijkste zijn:

Etienne Buysse (Aalter 19.03.1943) uit Poeke was wat je zou kunnen noemen het prototype van de streekrenner. In alle wedstrijden in de omliggende dorpen presteerde hij uitstekend. Als laatstejaarsamateur won hij in 1965 elf wedstrijden nadat streekgenoten Planckaert en Godefroot waren overgestapt naar de profs maar in zijn eerste jaar als beroepsrenner moest hij zich tevreden stellen met enkele ereplaatsen. In 1967 won hij drie profwedstrijden (Aartrijke, Sint-Martens-Lierde en Ingelmunster) en in 1968 zeven wedstrijden (Laarne, Zomergem, Sint-Kwintens-Lennik, Beveren, Ruiselede, Eke en Vichte) en was 7de in de Amstel-Goldrace. In 1969 won hij de wedstrijd te Kortemark en werd 8ste in Parijs-Tours. Verder won hij 4 wedstrijden in 1970 (Ertvelde, Oostakker, Melle, Landegem) en één in 1971 (Torhout-Houtland). Met K.V.C Deinze, waarvan hij nu de onderzitter is, werd hij ook Oost-Vlaams interclubkampioen in 1969.

Willy Huyvaert (°Nevele 12.04.1943) werd de laatste kampioen van Vlaanderen bij de Onafhankelijken. Woonachtig te Landegem zat Willy Huyvaert vanaf de jeugdcategorieën letterlijk en figuurlijk tussen Willy Planckaert uit Nevele en Walter Godefroot uit Drongen, twee der beste Belgische renners gedurende deze periode. In 1964, het superjaar van beiden, slaagde hij er toch nog in 10 wedstrijden te winnen en werd hij tweede in het regelmatigheids criterium van dagblad Het Volk, na Godefroot maar vóór Willy Planckaert. In 1965 werd hij onafhankelijke. Hij won op 18 april de wedstrijd te Astene, werd op 20 juni kampioen van Vlaanderen

Eerste ritzege van Willy Planckaert in de Tour 1964 te Dieppe voor Rik van Looy. (Verzameling Walter De Smet)

Koninginnespurt in Bordeaux, het Mekka van de spurters in de Tour 1964. 1ste Willy Planckaert (rechts), 2de Gerben Karstens, 3de Jan Janssen, 4de Rik Van Looy, 5de Ward Sels. (Verzameling Rudy Vertriest, Gent)

te Gits en won op 30 juli en 3 augustus respectievelijk de 6de en de 9de rit van de Ronde van St.-Laurent in Canada. In 1966 waagde hij de overstap naar de profs, zonder succes evenwel.

Etienne Blomme (°Poesele 29.06.1943) was een liefhebber in de echte zin van het woord. Zijn eerste jaren als wielrenner woonde hij te Poesele, daarna verhuisde de familie naar Landegem waar hij in het wielerpeloton, naast Willy Huyvaert, gezelschap kreeg van **Noël Coessens** en **André Temmerman**.

Willy Planckaert (°Nevele 5.04.1944) werd in 1964 vice-wereldkampioen bij de amateurs en won in 1966 de groene trui in de Ronde van Frankrijk. De oudste van de Planckaert broers zette zijn eerste stappen in het wielerpeloton in 1958 bij de niet-aangeslotenen en won meteen negen wedstrijden. Vanaf 1960 stapte hij over naar de B.W.B., het begin van een boeiende carrière en spetterende duels met rechtstreekse concurrent Walter Godefroot. Een rivaliteit die jarenlang in het Nevelse zou nazinderen. Vanaf het begin van de jaren 60 maakte Willy Planckaert Nevele wielergek; het Planckaert-tijdperk was begonnen. Als zegekaper kende hij zijn gelijke niet. Waar hij in de jeugdcategoryën aan de start verscheen, wisten de concurrenten dat ze gingen rijden voor de ereplaatsen. Toen hij in 1963 overstapte naar de liefhebbers had hij reeds 66 overwinningen op zak. Zijn eerste jaar bij de amateurs was hij goed voor 35 overwinningen waaronder een rit in de Ronde van Zweden. In 1964 was hij bijna onklopbaar. Hij werd met 48 overwinningen zegekoning, wat meteen een nieuw nationaal record betekende, werd 2de in het wereldkampioenschap na Eddy Merckx en werd nationaal legerkampioen. Zijn naaste rivaal Godefroot won net als Eddy Merckx 24 wedstrijden. Na de dood van zijn vader, aan de gevolgen van een verkeersongeval te Kruishoutem, werd hij de enige kostwinner van de familie.

In zijn debuutjaar bij de profs won hij 7 wedstrijden waaronder de eerste rit in Parijs-Luxemburg en was hij tien maal tweede. In 1966 beleefde hij een superjaar met ereplaatsen in alle klassieke wedstrijden. Hij won in totaal 14 keer waaronder een rit in de ronde van Luxemburg, 2 ritten in de Tour en het puntenklassement vóór de Nederlander Gerben Karstens en Ward Sels en kreeg daar bovenop nog de "prijs van de elegantste renner". Na zijn eerste ritzege stond Nevele letterlijk en figuurlijk op stelten en bij zijn huldiging op het gemeentehuis en in het supporterslokaal kwamen

twee- tot drieduizend supporters opdagen en werden meer dan vijftienhonderd Planckaertpetjes aan de man gebracht. In 1967 won hij 8 wedstrijden waaronder 3 ritten in de Ronde van Italië, de Grote Prijs Pino Cerami, de Omloop van West-Brabant en het kampioenschap van Oost-Vlaanderen te Deinze. In 1968 raakte hij ietwat op de sukkel en kwam niet verder dan enkele ereplaatsen. Hij herpakte zich in 1969 en won opnieuw 3 wedstrijden waaronder de Omloop van Midden-Vlaanderen te Deinze. Vanaf dan vinden we hem minder aan de start aan grote wedstrijden. Zijn verder aantal overwinningen ziet er uit als volgt: 1970: 3, 1971: 4 (3de in het Kampioenschap van Vlaanderen te Koolskamp), 1972: 3 (5de in Amstel-Gold-Race), 1973: 10 (3de in het Belgisch Kampioenschap te Soumagne na Verbeeck en Merckx), 1974: 6, 1975: 6, 1976: 6, 1977: 8, 1978: 3 (Puntenklassement in de Ronde van Nederland), 1979: 0, 1980: 0, 1981: 1 (Diksmuide), 1982: 0, 1983: 0 (2de te Heule).

Paul Seye werd vice-wereldkampioen tijdrijden over 1 km in 1966.

Paul Seye, junior, uit Sint-Martens-Leerne (°Gent 10.04.1944) was midden de jaren zestig één der beste Belgische liefhebbers op de piste. Als negentienjarige werd hij in 1963 Belgisch kampioen achtervolging. In 1965 werd hij 2de in deze discipline. 1966 werd zijn gloriejaar: hij werd Belgisch kampioen omnium, de eerste officiële Belgische kampioen 1 kilometer tijdrijden zonder aanloop, en samen met de Oost-Vlaamse ploeg Belgisch kampioen Olympische achtervolging. Op de wereldkampioenschappen te Frankfurt werd hij slechts van de wereldtitel gehouden door de Franse staatsamateur Pierre Trentin.

In 1967 werd hij beroepsrenner maar haalde nooit meer zijn niveau van voorheen. Het jaar daarop zegde hij de wielrennerij vaarwel.

Antoine De Meyer (°Poeke 13.11.1944) was verscheidene jaren brievenbesteller in het Nevelse. Hij was een laatbloeier die pas echt tot ontplooiing kwam bij de amateurscategorie. In 1972 won hij 7 wedstrijden, in 1973 won hij er 5.

Marcel Maes, de enige Belg die ooit de Vredeskoers won.

Marcel Maes (°Deurle 19.12.1944 - †10.04.1997) was een onopvallend renner tot hij in 1966 negen wedstrijden won bij de liefhebbers waaronder de klassieke wedstrijden de Omloop Het Volk en Gent-Staden. Zijn klimmerstalent en uithoudingsvermogen waren selectieheer Lucien Acou

(schoonvader van Eddy Merckx) niet ontgaan en in mei 1967 werd hij opgenomen in een eerder bescheiden selectie voor Warschau-Berlijn-Praag, beter gekend als de Vredeskoers. Maes won geen enkele rit maar werd eindwinnaar met 4'49'' voorsprong op de Bulgaar Angel Kirilov en 6'34'' op de Pool Jan Magiera. Frans Mintjens werd tweede Belg op de veertiende plaats. Marcel Maes maakte het verschil in de bergetappes. Na 11 van de 14 ritten nam hij de leiding over van de Tsjech Jan Smolik en behield gemakkelijk zijn voorsprong tot op het einde. Hij werd tevens met grote voorsprong eindwinnaar van de bergprijs voor de Nederlander Piet Tesselaar en werd derde in de puntenstand.

In 1968 werd hij aangetrokken door de Willem II-formatie van o.a. Rik Van Looy maar verder dan een aantal ereplaatsen bij de profs bracht hij het dat jaar niet. Hij reed zowel de Ronde van Zwitserland als die van Frankrijk en werd respectievelijk 34ste en 49ste in de eindstand. Als prof won hij slechts een drietal wedstrijden.

Een valpartij in het Nederlandse Eede waaraan hij een heupbeenbreuk overhield, bleef hem parten spelen en noodzaakte hem zijn rennersloopbaan vroegtijdig af te sluiten. Op 10 april 1997 kwam hij bij een ongeval om het leven.

Marc Trouvé (°23.05.1945) vader van huidig profrenner Kristof Trouvé vonden we in 1963 met enkele ereplaatsen terug.

Eric Claus (°Bachte-Maria-Lerne 14.11.1945) doorliep tussen 1960 en 1967 alle categorieën tot en met liefhebber. Hij was een amateur in de echte zin van het woord. Hij won geen enkele wedstrijd, maar reed wel veel ereplaatsen bij elkaar. In dezelfde periode bevolkten **Carlos Nottebaert**, **Guy Bostyn** en **Marc De Sloover** (°6.06.1946) allen uit Bachte-Maria-Lerne, eveneens de wielerpelotons.

Walter Planckaert (°Nevele 8.04.1948) won de **Amstel-Gold Race**, de **Ronde van Vlaanderen** en de **Ronde van België**. Willy Planckaert had reeds geruime tijd de profrangenvoegd toen broer Walter zijn eerste stappen zette in de wielersport. Walter is steeds beschouwd geweest als de minst talentvolle van de drie Planckaert broers. Toch is hij er in geslaagd een palmares bijeen te fietsen waarvoor veel jonge renners op voorhand zouden willen tekenen. Bij de liefhebbers kwam Walter geleidelijk tot ont-plooiing met 5 overwinningen in 1968 en 18 in 1969. Bij deze categorie

4 april 1976 - Walter Planckaert verslaat, onder het goedkeurend oog van Herman De Croo, Francesco Moser en Marc Demeyer in de finale van de Ronde van Vlaanderen. (Verzameling Robert Van Tornhout, Poesele)

Marnic Lannoo wint de juniorenwedstrijd te Scheldewindeke in 1968. (Verzameling Marnic Lannoo, Lotenhulle)

botste hij regelmatig op naamgenoot John Planckaert uit Aalter. Als neoprof pakte hij in 1970 uit met 4 overwinningen en deed dit over het jaar daarop. Op 26 maart 1972 won hij op verrassende wijze de Nederlandse klassieke wegrit de Amstel-Gold Race; het werd zijn enige overwinning dat jaar. De volgende jaren zou hij echter bewijzen dat die overwinning geen toevalstreffer was. Hij won 5 wedstrijden in 1973, 8 in 1974 (2de in de Amstel-Gold-Race), 6 in 1975 (2de in het Belgisch kampioenschap te Mettet), 10 in 1976 waaronder op 4 april de Ronde van Vlaanderen voor Francesco Moser en Marc Demeyer, de mooiste zege uit zijn loopbaan. In 1977 won hij 12 wedstrijden waaronder drie etappes in de Ronde van België plus de eindklassering. Door de gure weersomstandigheden was dit één van de zwaarste en meest legendarische rondes die ooit verreden werden. Slechts een dertigtal renners reden de wedstrijd uit. Eenmaal zijn jongste broer Eddy de profrangen had vervoegd, legde Walter zich er vooral op toe in dienst te rijden van de "kleine". Zijn palmares tot aan het einde van zijn loopbaan ziet er uit als volgt: 1978: 6 (met o.a. ritwinst in de Tour), 1979: 6, 1980: 2, 1981: 3, 1982: 1, 1983: 1, 1984: 7 (met o.a. ritwinst in de 4-Daagse van Duinkerken en de Ronde van Nederland), 1985: 0. Na zijn wielercarrière werd hij sportbestuurder.

Marnic Lannoo (°Poeke 08.01.1949) was de oudste van drie koersende broers. Hij begon zijn loopbaan in 1964 met 3 eerste plaatsen bij de onderbeginnelingen. Als junior won hij 2 wedstrijden in 1966, 7 in 1967 en 5 in 1968. Van 1968 tot 1971 was hij liefhebber en won in die periode 5 wedstrijden. In 1969 werd hij met de ploeg van KVC Deinze (J. De Boever, E. Buysse, De Smul en Willy en Walter Planckaert) provinciaal interclubkampioen te Oostakker.

Vanaf 1969 was hij ook actief als veldrijder. In 1978 stapte hij over naar de WAOD (Wielerbond Aangesloten Openbare Diensten) en was ook actief in de B.W.F. Bij deze federaties werd hij in het seizoen 1979/80 o.a. kampioen van Vlaanderen en Belgisch kampioen in de seizoenen 1980/81 en 1981/82. Zijn mooiste prestatie leverde hij op 7 januari 1990 toen hij in het Franse Boulogne-sur-Mer wereldkampioen werd bij de openbare diensten.

Carlos Van Speybroeck (°Vosselare 18.02.1949) is thans jachtwachter op de domeinen van de familie van Crombrugge van Leerne te Sint-Martens-Leerne. In zijn zesjarige wielercarrière (1965-1970) won hij 20 wedstrijden. Als tweedejaarsjunior werd hij in 1967 vierde in het kampioenschap

Carlos Van Speybroeck wint in 1967 de juniorenwedstrijd te Kemzeke voor Cees Priem en Michel Pollentier.
(Verzameling Carlos Van Speybroeck, Sint-Martens-Leerne)

Hugo Willems met echtgenote en toenmalig burgemeester Coppens na zijn overwinning te Landegem bij de junioren.
(Verzameling Julien Coppens, Landegem)

van België.

Palmares: Nieuwelingen 1965: 1, Junioren 1966: 5, 1967: 10, Liefhebbers 1968: 2, 1970: 2.

Hugo Willems (°21.07.1949) kende een turbulent debuut als wielrenner. In zijn tweede wedstrijd als nieuweling in 1965 knalt hij tegen een boom en breekt arm en sleutelbeen. Pas hersteld van deze verwondingen breekt hij in zijn vijfde wedstrijd opnieuw zijn sleutelbeen, begint de competitie opnieuw omstreeks half augustus en wint nog 7 wedstrijden. Ondertussen had men voor hem in Landegem een supportersclub opgericht die hem twee fietsen schonk. In zijn ganse loopbaan won hij 15 wedstrijden. (Junior 1966: 0, 1967: 2, 1968: 4, Liefhebber 1969: 0, 1970: 1, 1971: 1). Vanaf 1969 raakte hij op de sukkel met de achillespees wat hem enorm hinderde bij tempoversnellingen. Op 31 mei 1971 won hij te Deinze zijn laatste wedstrijd.

Jackie Declerck (°Gent 17.08.1949) liet net als zijn vader zijn oog vallen op een Poeselse schone. Oud-beroepsrenner Omer De Keyser is zijn oom. Het is dan ook niet verwonderlijk dat hij tijdens zijn jeugd jaren meer in het Land van Nevele vertoefde dan in het Gentse. Hij was vooral sterk in wedstrijden over een korte afstand. In 1976 en 1977 was hij beroepsrenner doch kwam niet verder dan enkele ereplaatsen.

Palmares: Nieuwelingen 1965: 1, Junioren 1966: 2, 1967: 4, 1968: 12, Liefhebbers 1969: 1, 1970: 2, 1971: 5, 1972: 13, 1973: 4, 1974: 11, 1975: 10.

Patrick Verhoye (°Deinze 05.02.1950) uit Nevele-Kerrebroek debuteerde als 15-jarige bij de onderbeginnelingen te Ruiselede-Kruiskerke met een tweede plaats. Als nieuweling won hij 5 wedstrijden. Bij de junioren kwam hij niet verder dan enkele dichte ereplaatsen. In 1969 zegde hij de competitiesport vaarwel.

Romain Maes (°Deurle 16.04.1950), de jongere broer van Vredeskoerswinnaar Marcel, won op 17 september 1972 de beroepsrennerswedstrijd te Landegem.

Palmares: Liefhebbers 1970: 5, 1971: 4, Beroepsrenners 1972: 1, 1973: 1, 1974: 1, 1975: 1.

Germain Van Coppernolle (Meigem), Gerard Van de Steene (voorzitter KVC Deinze), Willy De Weirdt (Nevele) en Gilbert De Langhe (Sint-Martens-Leerne). (Verzameling KVC Deinze)

1971 - Pol Lannoo, winnaar van de juniorenwedstrijd te Poeke (Verzameling Het Land van Nevele).

Erwin Minjauw (°21.07.1950) leek op weg een tweede Vinktse Antoine Steyaert te worden. Nadat hij zijn talent tijdens de Vinktse parochianenkoersen in 1964 en 1965 had gedemonstreerd, debuteerde hij in 1966 bij de nieuwelingen B.W.B. met 2 overwinningen. In 1967 stapte hij over naar de junioren en won 1 wedstrijd. In 1968 won hij 7 wedstrijden, werd 3de in het Oost-Vlaams kampioenschap, 3de in het kampioenschap van Vlaanderen en 9de in het Belgisch kampioenschap. In 1969 won hij 11 wedstrijden en was 11 maal tweede, werd 2de in het Oost-Vlaams kampioenschap en 10de in het Belgisch kampioenschap. In 1970 vervulde hij zijn legerdienst, reed nog enkele wedstrijden bij de amateurs en besloot toen in de fietsenzaak van zijn vader te gaan werken. Nu is hij fietsenmaker te Nevele.

Willy De Weirdt (°Deinze 30.11.1950) heeft er een rijkge vulde wielersportloopbaan opzitten. Begonnen in 1965 zegde hij de wielersport definitief vaarwel in 1984. Als nieuweling won hij 4 wedstrijden in 1966, als junior 4 in 1968 en als liefhebber 1 in 1969. Hij was enkele jaren actief bij de W.A.O.D., werd kampioen van België veldrijden bij de Spoorwegen in 1973 en begon opnieuw als liefhebber bij de Belgische Wielrijdersbond in 1978 en was meteen goed voor 4 overwinningen. Als jonge renner kon hij rekenen op de steun van een supportersclub in café De Pen te Nevele die op zeker ogenblik meer dan 400 leden telde.

Zijn twee jongerebroers Nico en Gino (°29.10.1969) werden ook wielrenner en zijn thans nog actief. Naast de reeds geciteerde leeftijdsgenoten moest hij het tijdens zijn beginperiode gedurende één of meerdere jaren opnemen tegen **Freddy Brusseel** en **Willy De Vogelaere** uit Nevele, **Geert Gernay** uit Zeveren, **Gilbert De Langhe** uit Sint-Martens-Leerne, **Lionel Verstraete** uit Lotenhulle, spurter **Elie Verhelst** uit Hansbeke, enz.

Abel Holvoet (°Petegem 12.04.1951) woonde tussen 1974 en 1978 in de De Pretlaan te Vosselare. Tijdens die periode won hij 20 amateurswedstrijden. De meeste van die overwinningen behaalde hij in de provincie Henegouwen waar hij drie maal na elkaar (1973, 1974, 1975) winnaar werd van de Challenge Bush Beer-Le courier de l'Escaut.

Gerrit De Clercq (°Tielt 24.06.1951). Van eind de jaren zestig tot en met 1980 vinden we Vinktenaar De Clercq terug in de uitslagen van de wielersportwedstrijden in de gemeenten om en rond het Land van Nevele. Zijn beste

resultaten liet hij optekenen als liefhebber. In deze categorie won hij 3 wedstrijden in 1972, 3 in 1975 en 1976 en 4 in 1977.

Norbert De Smet (°Deinze 26.10.1951) uit Vinkt beschikte over een snelle eindsprint en behaalde als tweedejaarsjunior 7 overwinningen in de spurt waarvan enkele tegen de snelste mannen van zijn lichterling. Begonnen als renner in 1968 gaf hij er in 1971 de brui aan nadat twee van zijn regelmatige trainingspartners, Eric Vermeeren en toenmalig profwereldkampioen Jean-Pierre Monseré op jammerlijke wijze om het leven waren gekomen.

Marc Lannoo (°Aalter 04.12.1951) was de tweede in leeftijd van de fietsende Lannoo-broers en de minst succesvolle van de drie. Hij koerste alleen in 1970.

Baudewijn Lagaisse uit Meigem (°Deinze 13.01.1952) was geen winnaarstype. Hij was actief in het wielervedeloton tussen 1969 en 1973. In 1971 werd hij met de ploeg van de Gentse Velosport Oost-Vlaams kampioen bij de junioren. In de streek mag hij als de belangrijkste promotor van de lig-fiets worden beschouwd.

Germain Van Coppernolle (°Deinze 10.02.1952) was de vriend aan huis bij de familie Planckaert met wie hij op training trok. Als zeventienjarige waagde hij zijn kans in het wielervedeloton maar raakte net als zijn dorpsgenoot Lagaisse niet verder dan enkele ereplaatsen. In 1976 verliet hij de B.W.B. maar was wel nog actief bij de openbare diensten. Dat Van Coppernolle en Lagaisse geliefd waren bij hun dorpsgenoten bewijst de oprichting van hun gezamenlijke supportersclub in 1971 die van bij de stichting mocht bogen op 200 leden. Germain's zoon, Peter (°Deinze 3.11.80) was ook een drietal jaren actief in de wielervedelotrij.

Freddy De Clercq (°Aalter 28.07.1952) was de oudste van drie fietsende Hansbeekse broers. Als debuterende nieuweling won hij in 1966 twee wedstrijden waaronder het clubkampioenschap van W.C.Karel Van Wijnendaele te Sint-Martens-Latem. Als tweedejaars pakte hij 3 zeges. Bij de junioren won hij respectievelijk in 1968 drie wedstrijden en vijf in 1969. Als liefhebber mocht hij nog éénmaal de smaak van de overwinning proeven. Na een zware valpartij te Moen gaf hij er de brui aan en hield zich daarna bezig met de begeleiding van zijn debuterende broer Rudy.

Pol Lannoo klopte in 1973 als neoprof de onklopbaar gewaande Eddy Merckx in een tijdrif. (Merckx won dat jaar 52 wedstrijden) (°Aalter 20.12.1952)

Pol was veruit de meest begaafde van de 3 Lannoo-broers. Hij werd o.a. Oost-Vlaams kampioen bij de nieuwelingen in 1969, was 2de in het Belgisch kampioenschap voor junioren te St.-Léger in 1971 en winnaar van de jaartrofee Het Volk. In 1972 won hij 2 ritten in de Ronde van Luxemburg voor liefhebbers. In 1973 werd hij opnieuw 2de in het Belgisch kampioenschap voor liefhebbers te Yvoir, won hij de Trofee Het Volk en de amateursklassieker Brussel-Opwijk. Als neoprof won hij in 1973 de 2de rit a en b van de Grote Prijs van Fourmies in Frankrijk (waaronder een tijdrif vóór Eddy Merckx). Op 27.04.1974 won hij de tijdrif in de Ronde van Indre et Loire en zegevierde hij te Booischot op 16 maart. Op 2 oktober 1976 won hij de wedstrijd te Ichtegem en nam daarna afscheid van het wielrennen.

Palmares: Nieuweling 1968: 4, 1969: 22, Junioren 1970: 23 1971: 25, Liefhebber 1972: 7, 1973: 14, Beroepsrenner 1973: 2, 1974: 2, 1975: 0, 1976: 1

Silfried Eggermont uit Bachte-Maria-Lerne heeft er een lange carrière als amateur opzitten. In 1993 zagen we hem nog als winnaar op Bachtetermiskermis en in 1994 werd hij nationaal kampioen bij de Spoorwegen. In 1995 zegde hij de competitiesport vaarwel. In dezelfde periode waren ook Hansbekenaar **Eric De Poorter** (°24.02.1953) en **Patrick Van Cauwenberghe** (°Gent 2.05.1954) actief. Deze laatste was geruime tijd rijkswachter in het Nevelse garnizoen.

Willy Brulee (°Aalter 29.07.1954) uit Hansbeke vinden we tot eind de jaren zeventig regelmatig terug met één of meerdere overwinningen en tal van dichte ereplaatsen in de kermiswedstrijden van de streek.

Luc Blancke (°Deinze 03.01.1957) uit Zeveren won o.a. een tweetal wedstrijden bij de junioren in 1975 en één wedstrijd bij de liefhebbers in 1977.

Christian Lavent (°17.07.1957) uit Vosselare debuteerde in 1973 bij de nieuwelingen. In 1974 won hij in deze categorie 3 wedstrijden en werd tweede in het Oost-Vlaams kampioenschap na de toen onoverwinnelijke Eddy Planckaert. Hetzelfde jaar werd hij junior en debuteerde met 2 zeges. Met zijn ploeg V.C. Karel Van Wijnendaele werd hij op 4 juli 1975 Oost-

Christian Lavent uit Vosselare.
(Verzameling Chris Lavent, Vosselare)

Frankie en Rudy De Clercq uit Hansbeke.
(Verzameling Frankie De Clercq, Knesselare)

Vlaams kampioen te Oostakker. Na een zware val hield hij in 1976 de fiets aan de haak. Nu is hij bloemist te Vosselare.

Mario Danneels (°Deinze 24.11.1957), zoon van een Lootse vader en een Poeselse moeder verbleef met zijn ouders in Duitsland waar zijn vader beroepsmilitair was. Liet voor het eerst van zich spreken in 1974 toen hij 7de werd in het Belgisch kampioenschap voor nieuwelingen. In 1978 was hij één van de beste Belgische amateurs.

Palmares: laatste 5 jaar als renner: Junioren 1976: 13, Liefhebbers 1977: 3, 1978: 13, 1979: 7, 1980: 1.

Rudi De Clercq (°Gent 9.05.1958), broer van Freddy, had het niet zo moeilijk met streekgenoot **Dirk Van de Gehugte** (°22.01.1958) uit Merendree maar moest vooral optornen tegen een kanjer als Eddy Planckaert. Dit belette de Hansbekenaar toch niet om in gans zijn rennersloopbaan 149 wedstrijden te winnen en in binnen- en buitenland enkele zeer knappe prestaties bij elkaar te fietsen. In 1975 werd hij 2de in het provinciaal kampioenschap en kroonde zich op 3 mei Prins der Nieuweligen te Duffel. Bij de junioren werd hij in 1976 derde in het Belgisch kampioenschap (Waarschoot) en het kampioenschap van Vlaanderen (Sint-Amandsberg). Als liefhebber won hij in 1977 een wedstrijd te Wuppertal en werd 4de in het provinciaal kampioenschap. In 1978 reed hij enkele mooie ereplaatsen bij elkaar op tournee in Engeland. In 1979 werd hij derde in de Franco-Belge en won hij een wedstrijd in Oost-Berlijn. In 1980 won hij 2 etappes in de Ronde van West-Vlaanderen en werd 2de in de eindstand. Hij won de amateursklassieker Gent-Staden en werd 3de in de Vlaamse Pijl te Harelbeke in 1981. Het jaar daarop won hij de Vlaamse Pijl en werd 2de in Gent-Staden. Zijn laatste internationale zege behaalde hij in 1989 in het Franse Cambrai.

Palmares (onvolledig): Nieuweling 1973: 3, 1974: 13, 1975: 11, Junior 1975: 4, 1976: 15, Liefhebber 1977: 2, 1978: ?, 1979: 10, 1980: 10, 1981: 5, 1982: 8, 1983: 18, 1984: 7, 1985: ?, 1986: ?, 1987: ?, 1988: 11, 1989: 14.

Eddy Planckaert (°Nevele 22.09.1958) **won de Ronde van Vlaanderen, Parijs-Roubaix, de Ronde van België en meer dan 50 etappes in rit-tenwedstrijden.** Tijdens zijn 18-jarige wielersloopbaan won hij niet minder dan 390 officiële wedstrijden. Met clubkampioenschappen en liefdadigheidswedstrijden erbij zullen dat er zeker 400 geweest zijn.

Eddy en Walter Planckaert in volle actie tijdens de Omloop Het Volk in 1985.
(Verzameling Robert Van Tornhout, Poesele)

Parijs-Roubaix 1990. Eddy Planckaert, links, verslaat de Canadees Steve Bauer met enkele millimeter. (Verzameling Het Land van Nevele)

Als nieuweling won hij in 1974 en 1975 bijna alle wedstrijden waar hij aan de start verscheen, werd zegekoning en veroverde ook de provinciale en de nationale titels.

In 1977 werd hij opnieuw Belgisch kampioen bij de junioren, zijn derde titel op 4 jaar en won niet minder dan 53 wedstrijden. In het najaar stapte hij over naar de amateurs en won op 22 september zijn eerste wedstrijd te Landegem. Hoewel hij bij de amateurs van de ene naar de andere overwinning fietste, weliswaar iets minder vlot dan de vorige jaren, werd hij nooit voor een wereldkampioenschap geselecteerd.

In 1981, zijn eerste jaar als prof, won hij de 2de rit in de Ronde van Luxemburg en de 14de rit in de Tour. In 1982 won hij vijf etappes in de Ronde van Spanje. In 1983 won hij de eerste rit in Parijs-Nice en 2 ritten in de Vierdaagse van Duinkerken. In 1984 werd hij 2de in het Belgisch kampioenschap te Hoeselt, won hij 4 ritten en de eindklassering in de Ster van Bessèges, 3 ritten in de Ronde van de Middellandse Zee, 1 rit in Parijs-Nice, de Driedaagse van De Panne, de Vierdaagse van Duinkerken en de Ronde van Zwitserland en last but not least 3 ritten in de Ronde van België en de eindklassering. In het voorjaar had hij ook reeds de Omloop Het Volk (Gent-Gent) aan zijn erelijst toegevoegd. In 1985 wint hij opnieuw de Omloop Het Volk en is de snelste in de 1ste en 3de rit van Parijs-Nice. Verder won hij etappes in de Driedaagse van De Panne en de rondes van Spanje, België en Nederland. In 1986 presteerde hij, net als in 1984, enorm sterk in de voorjaarswedstrijden en won bovenop nog 4 ritten in de Ronde van Catalonië, 2 ritten in de Ronde van Spanje en 1 rit in de Tour en de Ronde van België. In 1987 won hij de 5de rit in de Ronde van Italië, een rit in Parijs-Nice en 2 ritten in de Ronde van de Middellandse Zee. In 1988 won hij op grandioze wijze de Ronde van Vlaanderen vóór de Australiër Phil Anderson en concentreert hij zich op de Tour. Hij won geen enkele rit maar pakte vanaf de derde rit de groene puntentruï om die niet meer af te staan. 22 jaar na zijn broer Willy schonk hij het Land van Nevele opnieuw een groene trui. In 1989 werd hij 2de in het Belgisch kampioenschap te Waregem. 1990 werd het laatste wielerseizoen dat hij volmaakte met een onvergetelijke zege in Parijs-Roubaix na een millimeterspurt met de Canadees Steve Bauer.

Palmares: Nieuwelings 1973: 6, 1974: 50, 1975: 51, Junioren 1976: 39, 1977: 53, Liefhebbers 1977: 1, 1978: 27, 1979: 34, 1980: 21, Beroepsrenners 1981: 8, 1982: 12, 1983: 7, 1984: 24, 1985: 12, 1986: 18, 1987: 7, 1988: 9, 1989: 5, 1990: 6, 1991: 0.

Danny Van Oyen, Oost-Vlaams juniorenkampioen in 1978.
(Verzameling Patrick Van Oyen, Deinze)

De Oost-Vlaamse ploeg die in 1979 het Belgisch Kampioenschap ploegenachtervolging won bij de junioren.
V.l.n.r. Franky Van Oyen, Rudy Dhaenens, Erwin De Langhe, Stefaan De Craene.
(Verzameling Patrick Van Oyen, Deinze)

Alan Peiper (°Alexandra 26.03.1960). Aussie Peiper, destijds door de Nevelaars “de vliegende kangoeroe” genoemd, was enkele jaren te gast bij de familie Planckaert. Samen met Eddy Planckaert maakte hij er tijdens de kermiswedstrijden bij de jeugdcategoryen een echte show van door van bij de start de tegenstand op een hoopje te rijden waarbij aan de aankomst Eddy Planckaert meestal aan het langste eind trok. In 1978 werd hij tweede in het wereldkampioenschap puntenkoers bij de junioren na Gaverenaar Kenny De Marteleire. Tijdens zijn tienjarige loopbaan als prof won hij 26 wedstrijden waarna hij verslaggever werd van wielervedstrijden voor een Australisch televisieketen.

Danny Van Oyen (° 02.09.1960) uit Nevele was ongetwijfeld een van de meest talentvolle jonge renners uit het Land van Nevele. Zoals zijn palmares getuigt, had hij zeker de mogelijkheid het als renner verder te schoppen. Hij koos echter voor een beroep als zelfstandig ondernemer. In 1978 werd hij Oost-Vlaams kampioen bij de junioren.

Palmares: Nieuwelingen 1975: 0, 1976: 6 - Junior 1977: 17 (10de in de nationale zegestand), 1978: 9 - Liefhebber 1979: 16, 1980: 2, 1981: 5, 1982: 3, 1983: 4, 1984: 1.

Rudy Dhaenens (°Deinze 10 april 1961 - †Aalst 6.04.1998) **werd in 1990 in het Japanse Utsunomiya wereldkampioen wielrennen bij de profs.** Er is soms van Nevelaar (na zijn huwelijk vestigde hij zich te Vosselare) Rudy Dhaenens ten onrechte beweerd dat hij eerder een toevallig wereldkampioen zou zijn geweest. Nochtans bewijst zijn palmares het tegenovergestelde. Dhaenens was geen winnaarstype maar het wereldkampioenschap in 1990 was zeker niet zijn eerste podiumplaats.

Reeds van bij de nieuwelingen had hij de smaak van het podium te pakken toen hij op 7 augustus 1977 tweede werd in het Belgisch kampioenschap na Eric Vanderaerden. Dat jaar won hij elf wedstrijden en werd hij maar liefst negentien keer tweede wat hem toen de bijnaam “Poulidorke” bezorgde. In 1979 werd hij kampioen van België puntenkoers en ploegenachtervolging met de Oost-Vlaamse ploeg en werd hij de kampioen van Vlaanderen bij de junioren. In 1980 werd hij 3de in het militair kampioenschap te Kachtem en zegevierde hij in de semi-klassieke wegrit Gent-Wervik. In 1981 won hij de tijdrit in de Ronde van Wallonië voor amateurs en pakte er ook de eindzege. In de Ronde van Vlaanderen en het kampioenschap van Vlaanderen werd hij telkens tweede. Op de piste werd hij

Voorpagina van Cyclo-Sprint van 14 september 1990.
Links Dirk De wolf, midden Eddy Merckx, rechts Rudy Dhaenens.
(Verzameling KVC Deinze)

nationaal kampioen achter derny's. In 1982 werd hij 5de in het nationaal kampioenschap en pakte hij de Oost-Vlaamse titel in een wedstrijd met 208 ingeschreven renners. Hij wint de rittenwedstrijd Franco-Belge en zegevierde in etappes in de ronde van België en West-Vlaanderen.

Als prof scheen vooral Parijs-Roubaix hem te liggen. In 1984 werd hij 12de, in 1985 5de, in 1986 2de, in 1987 3de, in 1989 19de, in 1990 9de en in 1991 19de.

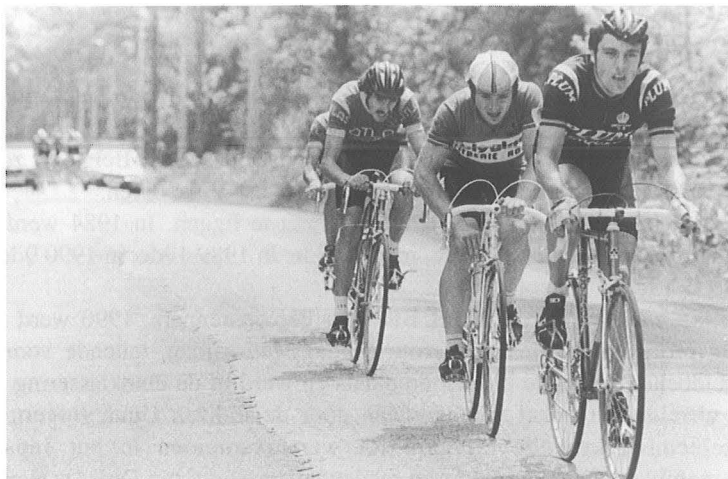
In 1985 werd hij derde in het BK voor beroepsrenners. 1990 werd zijn beste profjaar. In bijna alle grote eendagswedstrijden, tellende voor de wereldbeker, behaalde hij een ereplaats en werd in de eindklassering van die wereldbeker enkel voorafgegaan door de Italiaan Giani Bugno. Op 2 september kroonde hij zich tot wereldkampioen in het Japanse Utsunomiya door in de spurt zijn medevluchter en vriend Dirk De Wolf te verslaan. Giani Bugno werd 3de, Greg Le Mond 4de, Sean Kelly 5de, Laurent Jalabert 6de, Claude Criquilion 10de en vijfvoudig tourwinnaar Miguel Indurain 12de. "Dhaentje" had de wereldtop verslagen. Dank zij zijn wereldtitel en zijn 2de plaats in de wereldbeker verkozen de Belgische journalisten hem tot Sportman van het Jaar.

Gekoppeld aan Etienne De Wilde won hij in januari 1991 de Zesdaagse van Antwerpen en op 5 augustus van hetzelfde jaar pakte hij de zege in het criterium te Eeklo. Het werd zijn laatste overwinning.

Hartproblemen noopten hem ertoe zijn wielloopbaan begin 1992 stop te zetten. Op weg naar de start van de Ronde van Vlaanderen werd hij op 5 april levensgevaarlijk gewond bij een verkeersongeval te Aalst. De volgende dag bezweek hij aan de opgelopen verwondingen.

Palmares: Nieuwelingen 1976: 0, 1977: 11, 1978: 4, Junioren 1978: 4, 1979: ?, 1980: 1, Liefhebbers 1981: 3, 1982: 8, Beroepsrenners 1984: 1, 1985: 2, 1986: 4, 1990: 5, 1991: 1.

Thierry De Smet (°Deinze 19.11.1961) uit Vinkt deed zijn eerste pedaalslagen in het wielerpeloton in 1977. Net als zijn broer Norbert was hij een snelle spurter. Als nieuweling won hij 5 wedstrijden, als junior 4. In 1982 hing hij de fiets aan de haak omdat het wielrennen moeilijk te combineren viel met zijn beroepstaak. Tijdens dezelfde periode waren ook de Nevelaars **Patrick Van Paemel** (°2.05.1961) en **Jan Herman** (°9.09.1961) en Poeselaar **Peter De Keyzer** (°10.11.1961) een tijdlang actief in het wielerpeloton.

11 juni 1983 - Franky Van Oyen forceert de beslissing in de Ardense Pijl.
(Verzameling Patrick Van Oyen)

Het podium van het Belgische Kampioenschap Olympische achtervolging.
In het midden Franky Van Oyen, rechts Filip Verhoye.
(Verzameling Filip Verhoye, Nevele)

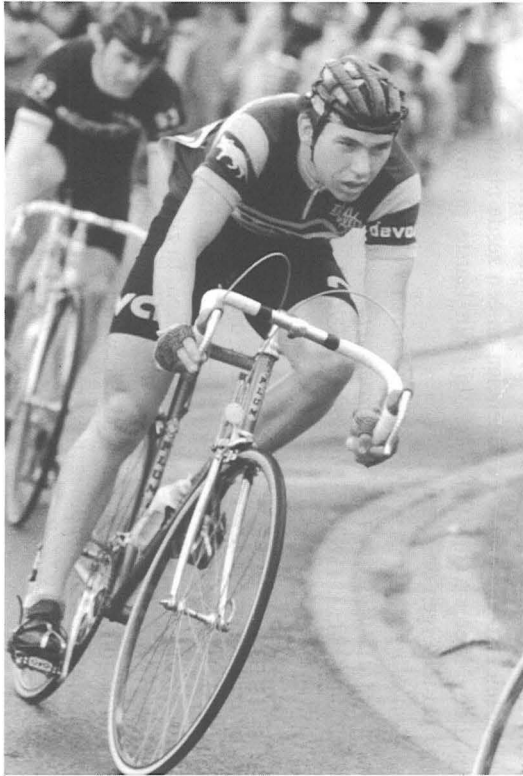
Franky Van Oyen (°Gent 24.04.1962) de jongere broer van Danny was naast een sterk wegrenner ook een begenadigd pistier. In 1979 werd hij met de Oost-Vlaamse ploeg (samen met Dhaenens, De Craene en De Langhe) Belgisch kampioen ploegenachtervolging. Het jaar daarop hernieuwde hij die zege samen met o.a. Filip Verhoye. Als liefhebber zorgde hij in 1983 voor een echt huzarenstukje door twee klassieke wegritten na elkaar te winnen: op 11 juni, de Ardense Pijl voor Eric Van Lancker en op 25 juni de Omloop Het Volk voor Rudy Patry. Hetzelfde jaar werd hij samen met Filip Van Vooren geselecteerd voor het wereldkampioenschap ploegentijdrit over 100 km. De Belgische ploeg werd 14de op 22. In het voorjaar won hij ook een etappe in de Ronde van West-Vlaanderen en werd hij 2de in de eindstand.

In zijn eerste jaar als beroepsrenner won hij de 5de rit in de Ronde van Aragon en de profwedstrijd te Wingene. Tijdens de 48ste Omloop van de Westkust te De Panne reed hij alle tegenstand op een hoopje en bereikte de plaatselijke omloop met 18 minuten voorsprong op de grote groep. Daar werd hij echter uit de wedstrijd genomen omdat hij door de bereden rijks-wacht en een B.W.B.-afgevaardigde een tijdlang een andere weg was opgestuurd. Publiek en pers reageerden enorm verbouwereerd op deze onbegrijpelijke B.W.B.-beslissing. Een andere Nevelaar, Eddy Planckaert, won de wedstrijd. In 1987 reed hij een sterk profjaar met o.m. zeges te Ichtegem, Wanzele, Ruddervoorde en Mechelen en een zesde plaats in de Grote Prijs Eddy Merckx. In 1988 heeft hij zijn laatste profwedstrijd gewonnen te Destelbergen op 8 mei.

Palmares: Nieuwelingen 1977: 5, 1978: 21 - Junioren 1979: 18, 1980: 14 - Liefhebbers 1981: 2, 1982: 6, 1983: 6, Beroepsrenners 1984: 2, 1985: 3, 1986: 3, 1987: 4, 1988: 1, 1989: 0, Liefhebbers 1990: 3.

Frankie De Clercq (°Hansbeke 08.06.1962) trok het wielersplunje aan omdat zijn twee broers Freddy en Rudy hem dit hadden voorgedaan. Hoewel hij niet de ambitie had het als wielrenner waar te maken reed hij, vooral bij de nieuwelingen, enkele prachtige seizoenen. In zijn juniorenperiode gaf hij voorrang aan zijn studies en reed zeer weinig wedstrijden. In 1981 herbegon hij bij de liefhebbers, won één wedstrijd te Varsenare en stopte definitief nadat hij in een ploegensysteem begon te werken.

Palmares: Nieuwelingen 1977: 2, 1978: 8, 1979: 10, Liefhebbers 1981: 1.

Geert Van Speybroeck in actie tijdens het Belgisch Kampioenschap voor junioren te Diegem in 1981.
(Verzameling Geert Van Speybroeck, Vosselare)

Filip Van Vooren als neoprof.
(Verzameling Carine Van Vooren, Merendree)

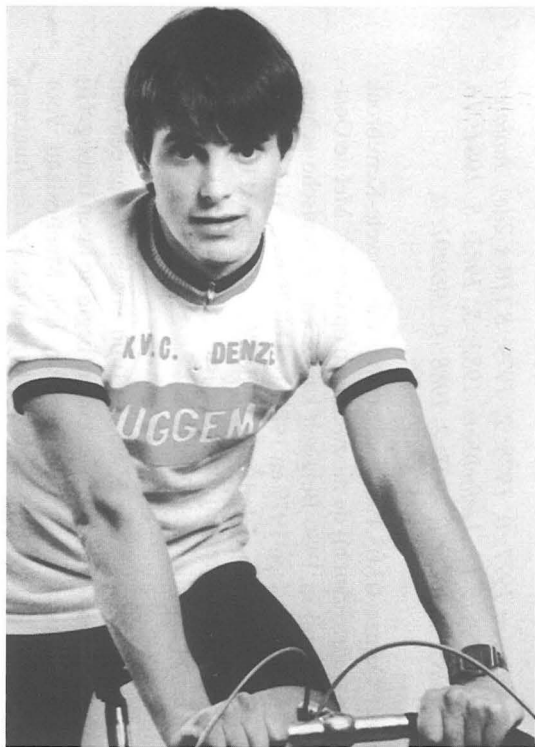
Filip Van Vooren (°Gent 06.08.1962). Afkomstig van Merendree verhuisde hij na zijn huwelijk naar het nabijgelegen Bellem. Zijn beste prestatie bij de nieuwelingen was zijn 3de plaats in het Provinciaal Kampioenschap te Wetteren. In 1980 werd hij op grandioze wijze Kampioen van Vlaanderen bij de junioren te Sint-Amandsberg en werd hij geselecteerd voor de wereldkampioenschappen op de baan te Mexico. In 1981 won hij de "Ster der Junioren". In 1983 selecteerde de B.W.B. hem opnieuw voor de wereldkampioenschappen te Altenrhein (Zwitserland), dit keer voor de 100 km ploegentijdrit voor liefhebbers. In 1984 werd hij tweede in de Finale Ster der Liefhebbers te Aartselaar en werd hij winnaar van de tussenspurten in de Ronde van Aosta voor amateurs.

Als beroepsrenner sprokkelde hij in 1985 enkele ereplaatsen in de Ronde van Denemarken en won hij, na een solovlucht, de 3de rit in de Ronde van Luxemburg en werd 6de in de eindstand. In 1986 won hij de wedstrijd te Vrasene en in 1987 de wedstrijd te Beveren-Leie en de Omloop van het Meetjesland te Oosteklo. Zijn laatste profwedstrijd won hij in 1988 te Vichte. Tijdens de tour van 1989 behoorde hij tot het team van winnaar Lemond maar moest in de tiende rit de strijd staken toen hij buiten tijd aankwam. Zijn laatste profjaren reed hij o.a. in dienst van Eddy Planckaert en betwiste o.a. nog de Ronde van Spanje. In 1991 zegde hij de wielersport vaarwel.

Palmares: Nieuweligen 1977: 0, 1978: 2, 1979: 8 (10 x 2de), Junioren 1979: 1, 1980: 11, 1981: 13, Liefhebbers 1982: 5, 1983: 8, 1984: 16, Beroepsrenners 1985: 1, 1986: 1, 1987: 2, 1988: 1, 1989/91: 0.

Filip Verhoye (°Deinze 03.03.1963) afkomstig van Nevele-Kerrebroek won in 1979 tien wedstrijden bij de nieuwelingen op de weg. Met de Oost-Vlaamse ploeg werd hij in 1980 Belgisch kampioen Olympische achtervolging bij de junioren. Tussen 1977 en 1982 won hij 20 wedstrijden waaronder 5 puntenkoersen op de wielersbaan. Bij de W.A.O.D. werd hij tweemaal kampioen van Vlaanderen bij de Posterijen. Rugproblemen maakten vroegtijdig een einde aan zijn wielersportloopbaan.

Geert Van Speybroeck (I) (°Gent 25.06.1963) uit Vosselare was één van de meest beloftevolle Oost-Vlaamse wielrenners begin de jaren tachtig. Hij werd de eerste winnaar van de Ronde van het Meetjesland voor Nieuweligen in 1980. In 1981 won hij de eerste rit in de Ster der Junioren, werd op de piste kampioen van België puntenkoers en was zesde in het

Frankie De Groot, spurte zich in 1981 derde in het Belgisch kampioenschap voor nieuwelingen.
(Verzameling S. De Groot, Bachte-Maria-Lerne)

Vinkt 30 augustus 1990 - Koen Blancke wint zijn eerste wielervedstrijd bij de liefhebbers vóór thuisrijder Hans Vannieuwenhuysse.
(Verzameling André Bollaert, Poesele)

Belgisch kampioenschap op de weg te Diegem. In 1982 won hij 3 ritten na elkaar in de Ster der Junioren waaronder de tijdrit. 1984 was voor hem als liefhebber een topjaar. Hij won op 13 mei een sterk bezette internationale wedstrijd in de Japanse hoofdstad Tokyo en won op 21 augustus de liefhebberklassieker Gent-Wervik. Tussen 1978 en 1986 won hij 73 wedstrijden waarvan 24 bij de nieuwelingen, 33 bij de junioren en 16 bij de amateurs. Na een onderbreking van enkele jaren herbegon hij eind 1991 bij de openbare diensten en werd in 1992 en 1993 nationaal kampioen in de A-Categorie. In 1994 keerde hij voor twee jaar terug naar de rangen van de B.W.B. en won 6 wedstrijden. Het jaar daarop won hij er 9 waaronder de wedstrijden te Vosselare (24.06) en Nevele (4.09), tevens zijn laatste zege.

Jan Vermaercke (°Deinze 29.01.1964) uit Vosselare veroverde tijdens zijn zesjarige wielersportloopbaan 11 zegepalmen waarvan 5 in de juniorcategorie en 6 bij de amateurs. Zijn belangrijkste prestaties zijn een ritoverwinning in de competitie "Ster der Junioren" en een vijfde plaats in de eindstand van de rittenwedstrijd Franco-Belge. In 1986 zegde hij de wielersport vaarwel.

Koen Blancke (°Deinze 3.10.1964) zette zijn eerste stappen in het wielersportpeloton in 1981 en hing de fiets aan de haak in 1996. Zijn laatste jaren in het wielersportpeloton was hij een van onze betere liefhebbers. Het ontbrak hem echter aan snelheid in de eindsprint zodat hij zich meestal met dichte ereplaatsen moest tevreden stellen. Dank zij deze grote regelmaat werd hij in 1994 in Henegouwen eindlaureaat van de 33e Challenge Bush Beer-Courier de l'Escaut.

Palmars: Liefhebbers 1990: 1 (Vinkt), 1993: 2 (Vinkt, Moeskroen), 1994: 5 (Scheppaal, Moeskroen, Wodecq, Flobecq, Herinnes), 1995: 2 (Velzeke, Herseaux).

Franky De Groot (°Deinze 24.01.1965) werd in 1981 derde in het Belgisch kampioenschap bij de nieuwelingen te Mettet en behaalde dezelfde ereplaats in de sterfinale van de Gouden Fiets. Als junior werd hij in 1985 derde in de Omloop der Vlaamse Gewesten en won hij het bergklassement in de Tweedaagse van de Gaverstreek. Als liefhebber won hij in 1987 o.a. de derde rit in de Ronde van West-Vlaanderen en werd hij eindlaureaat van de bergprijs. Zijn jongere broer **Thierry** die in 1993 nog een nationale selectie voor de wereldkampioenschappen junioren te Perth

Bart Van Speybroeck uit Vosselare
(Verzameling B. Van Speybroeck, Vosselare)

WIELRENNEN - PROVINCIAAL KAMPIOENSCHAP NIEUWELINGEN

Landrie en De Graeve verrassende winnaars

WETRENN - Niet de gedooft-verde favorieten Fabien De Waele en Gunther De Winne, maar de vendsmetstijke en tegelijk verrassende winnaars Jurgen Landrie en Chris De Graeve, hebben zich in een kil en winddrie Wettren gekroond tot provinciaal kampioen.

De eerstejaars zorgden voor een spannende wedstrijd, die in een massaspurt werd beslecht. Tijdens de wedstrijd werkten de favorietenrol verlamdend op een onzichtbare De Waele. Mommersch en Gevrick, getipt voor titel en medailles, toonden zich wel maar moesten inbinden voor Jurgen Landrie, Thierry De Groote en Bjorn Van Melkebeke een aantal vopetten. Christophe Bactens boekte wat later in zijn eenige een boni van twintig seconden bij elkaar. Toen spurtten Jurgen Landrie ontplofte, moest iedereen passen. Davy Geitland en Thierry De Groote bezetten de overige podiumplaatsen.

De tweedejaars maakten er een geanimeerde wedstrijd van met een spervuur van ontstoppingen. Pas in de slotronde werd het meens toen topfavoriet Jurgen De Winne ten aanval trok. De Weteraar was het de beurt aan Nico De Vrient. In een razendsnelle sluitkilometer verschaakte Chris De Graeve de verzamelde spurtbazen. Michael De Rijcke gaf een indruk

PK TWEDEJAARS-NIEUWELINGEN - Chris De Graeve begon van ver, viel even stil, maar hield stand tegen de aandringende Michaël De Rycke. (Foto DRG)

de kleine kloof te kunnen overbruggen, maar raakte niet meer voorbij zijn klubgenoot. Peter Ber-

voets werd derde. KVC Deinze won twee keer goud op deze kampioenschappen. Met daar bovenop nog

een zilveren en bronzen plak kon voorzitter Gerard Van De Steen zijn geluk niet op. (FDG)

Chris De Graeve, nieuwelingenkampioen van Oost-Vlaanderen in 1991.
(Verzameling Albert De Graeve, Meigem)

(Australië) afdwong, is op heden nog actief als wielrenner bij de eliteren-
ners zonder contract.

Geert Van Speybroeck (II) (°Deinze 20.05.1966) uit Vosselare debuteer-
de in mei 1981 bij de nieuwelingen en is sinds 1997 actief bij de WAOD.
Als nieuweling won hij één wedstrijd, als junior twee.

Vanaf halfweg de jaren 70 tot midden de jaren 80 waren bij de jeugdcate-
gorieën nog de volgende renners één of meerdere jaren actief: **Ronald De
Keyzer** (°8.08.1963) en **Guy Van der Bauwhede** uit Poesele, **Geert Tack**
en **Nico Bogaert** uit Nevele, de gebroeders **Coussement** uit Sint-Martens-
Leerne, **Danny Vanderbeken**, **Rudy Deolet**, **Rudi De Meyer** en **Rudy
Van de Moortele** uit Lotenhulle, **Luc Danckaert** uit Landegem, **Geert De
Blaere** uit Vinkt, **Miguel De Witte** uit Zeveren, **Peter Poelman**, **Filip Van
Laecke** en **Marnix Vermeire** uit Merendree, enz.

Hans Van Nieuwenhuyze (°Brugge 17.12.1968) uit Vinkt beschikte niet
over een snedige eindspurt maar kon als hardrijder best zijn mannetje
staan. In 1990 won hij 4 wedstrijden waaronder de tijdrit in de Ronde van
West-Vlaanderen en werd hij 2de in het Provinciaal Kampioenschap tijd-
rijden te Bellem. In 1991 won hij één wedstrijd en betwiste de Ronde van
het Eiland Man. Knieproblemen verplichtten hem het wielrennen te stop-
pen.

Yves Oppeel (Bachte-Maria-Lerne) won in 1985 als nieuweling o.a. een
rit in de Ronde van het Meetjesland, de Trofee Godefroot-Cammaert, een
Gouden Fiets-rit, werd 4de in het provinciaal kampioenschap en 12de in
het nationaal kampioenschap.

Jurgen Oppeel (° 14.12.1969) uit Bachte-Maria-Lerne broer van Yves,
werd in 1992 Oost-Vlaams kampioen bij de liefhebbers. Als liefhebber
noteerden we van hem het volgende aantal overwinningen, 1989: 1, 1991: 5,
1992: 2, 1993: 3

Hij zegevierde drie maal als amateur in zijn thuishaven Bachte, nl. in 1989,
1991 en 1992.

Bart Van Speybroeck (°Gent 23.09.1972), jongere broer van Geert (II),
won 48 wedstrijden tussen 1987 en 1995. In 1989 won hij 20 wedstrijden

en werd hij tweede in het Oost-Vlaams kampioenschap bij de nieuwelingen na Landegemnaar Bart Everaert. In 1990 werd hij derde in het provinciaal kampioenschap bij de junioren en won 5 wedstrijden. In zijn tweede jaar als junior won hij 14 wedstrijden. Als liefhebber won hij in 1992, 1993 en 1994 telkens één wedstrijd.

Chris De Graeve (°Gent 13.11.1974) uit Meigem kon je niet bepaald een zegekaper noemen. Begonnen als aspirant in 1988 en later als nieuweling liet hij telkens twee overwinningen noteren. Op 28 april 1991 werd hij te Wetteren op verassende, doch sublieme, wijze Oost-Vlaams kampioen bij de nieuwelingen door de spurtende bende in de laatste honderden meters te verschalken. Omwille van zijn studies kapte hij in 1992 met de wielersport.

Geert Claus (°Deinze 18.05.1975) uit Bachte-Maria-Lerne won tussen 1990 en 1995 drie wedstrijden bij de nieuwelingen en één bij de junioren.

In het Land van Nevele waren de navolgende renners actief in de jeugdcategoryën vanaf midden de jaren tachtig tot nu: **Gino De Buck** en **Wim De Clercq** uit Hansbeke, **Wim** en **Jan Cocquyt** uit Poesele, **Johan Krap** uit Bachte-Maria-Lerne, **Kurt Coussens** uit Poeke, **Peter De Clercq** en **Stefaan Cornelis** uit Landegem, **Jan Verhoye** en **Lieven Van Haver** uit Nevele, **Silvio Lievens** uit Zeveren, **Eddy Coussens** uit Lotenhulle, **Nico Wullaert** uit Vinkt, **Christoph Stadsbader** en **Peter Van Coppernolle** uit Meigem, enz..

Zoals in de meeste sporten waren de hiervoor besproken renners uit het Land van Nevele afkomstig uit arbeiders-, landbouwers- of middenstandersgezinnen en in mindere mate uit bediendenfamilies. Hoe groter de welstand van het gezin, hoe beter het materiaal waarmee de renner aan de start verscheen. Om deze ongelijkheid weg te werken werden, vooral na de Tweede Wereldoorlog, overal supportersclubs opgericht die door het organiseren van allerhande activiteiten (bals, fuiven, tombola's, eetfestijnen enz.) de jonge renner financieel bijstonden bij de uitbouw van zijn wielercarrière.

Door de vele schandalen van de laatste jaren is de sterk geviseerde wielersport in een diep dal terechtgekomen en door de nog steeds toenemende commercialisering is het wielrennen meer en meer een TV-sport aan het worden. Kan men trouwens niet beter een bergrit in de Tour volgen vanuit

zijn luie zetel dan van op een bergflank waar men al uren op voorhand een oncomfortabel plaatsje moet innemen?

Bij het profwielrennen in ons land ziet de toekomst er niet direct rooskleurig uit. Daar waar tien jaar geleden in Vlaanderen nog 120 kermiskoersen werden ingericht, ontving de B.W.B. slechts 40 aanvragen voor het jaar 2000. In het Land van Nevele blijft het aantal amateurswedstrijden op peil. Het aantal georganiseerde wedstrijden gaat meestal samen met het aantal renners dat op dat ogenblik in de streek actief is.

Kermiskoersen voor profs zijn echter verleden tijd.

Dit voorjaar organiseerde de v.z.w. "Wielervrienden Rudy Dhaenens" op 13 maart te Nevele de "1ste Grote Prijs Rudy Dhaenens", een memorial ter nagedachtenis aan de verongelukte oud-wereldkampioen. Deze profwedstrijd over 170 km, bestaande uit één grote ronde van 100 km en 5 plaatselijke rondes van 14,5 km, was met zijn 140 deelnemers een groot sportief succes. Hendrik Van Dyck kwam als overwinnaar uit het lot. Ook voor het profwielrennen lijkt in het Land van Nevele toch nog een toekomst weggelegd.

André BOLLAERT, Poesele

Geraadpleegde literatuur

ANDRIC D., GAVRIC B., SIMONS W.J., *Fietsen, van loopfiets tot mountain bike*, Schuyt & C°, Haarlem, 1990.

BEELEY S., *A history of bicycles*, Studio Editions, Londen, 1992.

DE GROOTE S., *De gebroeders De Vogelaere: de Flandriens van Bacht-Maria-Leerne*, in *Bijdragen tot de geschiedenis van Deinze en de Leiestreek*, K.G.K. Deinze, 1997, blz. 239/56 en *Het Land van Nevele*, 1997, afl. 4, blz. 225/246.

DEPS B., *De eerste auto's konden de renners niet volgen*, in *BLIK*, 10/16 december 1992, blz. 36/37.

HANS A., MARCHAU J., *Over berg en dal*, Uitg. Helios Antwerpen/Amsterdam, 1982.

JACOBS J., VAN DOORNE B., *De Vlaamse wielerkoningen*, Lannoo Tielt/Amsterdam, 1979.

JACOBS R., MAHAU R., *Tour Encyclopedy 1903/1929*, Société du Tour de France, Schaubroeck-Nazareth.

JACOBS R., VANDEN BREMT H. e.a., *VELO 1956 tot met 1999*, uitg.

Erwin Minjauw als winnaar van een juniorenwedstrijd te Oostrozebeke, omringd door zijn zus (rechts), het bloemenmeisje en Romain Wullaert (links). (Verzameling Romain Wullaert, Vinkt)

- Velo, Dendermonde.
- JANSSENS A., *Vosselare had een velodroom*, in *Het Land van Nevele*, 1986, afl. 4, blz. 290/300.
- LAFOSSE B., *Wielerkampioenen 1869-1969*, Kortrijk, 1969.
- LAMPO D., VAN DE GEJUCHTE D., *De Flandriens van het Meetjesland*, De Eeclonaar 1994.
- MATTHIJS G., *De galerij der wielerkampioenen*, Het Volk, Gent, 1948.
- PLANCKAERT E., HEYLEN I., *Het geslacht Planckaert*, Kritak Leuven 1989.
- SERGEANT P., *100 jaar Paris-Roubaix 1896-1996*, De Eeclonaar, Eeklo, 1996.
- STROBBE A., *De Flandriens van Lotenhulle*, in *Het Land van Nevele*, 1984, afl. 2, blz. 51/66 en afl. 3., blz. 145/57 en *DF-Lotenhulle-Poeke/Het Land van Nevele*, 1985.
- VANDENBAK A., *"Een eeuw wielerveven*, Gent, 1982.
- VAN DEN BROECK A., *Handboek der Wielersport*, 1953.
- VAN GANSBEKE J., *Drongense kermiskoersen tussen 1930 en 1980*, in *Dronghine* 1985, blz. 9/24.
- VAN LAERE R., *De wielersport te Aalter 50 jaar terug*, in *Land van de Woestijne*, 1996, afl. 3/4, blz. 42/50, 1997, afl.1/4, blz. 5/16, 37/46, 1998, afl.1/4, blz. 45/52, 49/54.
- VAN WALLEGHEM R., *De ronde van Vlaanderen*, Pinguin Productions, Gent, 1991.
- VAN WALLEGHEM R., *Het wonder van Vlaanderen*, Lannoo, Tielt, 1998.
- VAN WIJNENDAELE K., *Het rijke Vlaamsche wielerveven*, Snoeck-Ducaju & Zn, Gent, 1943.
- VAN WIJNENDAELE K., *Mensen en dingen uit de Ronde van Frankrijk*, Uitg. Lannoo, Tielt, 1948.
- VELTMAN J., *Land van wielrenners*, NV De Nederlandse Boekhandel, Antwerpen, 1941.
- X., *De velo: Kinderjaren van onze fiets*, Sportimonium jg. 17, 1997 nr. 2., blz. 43/50.

Met dank aan:

Blancke Koen, Nevele - Bouvijn Etienne, Deinze - Braeckman Romain, Hansbeke - Buysse Juliën, Poeke - Coppens Julien, Landegem - Cornelis Johan, Hansbeke - De Baets Julien, Hansbeke - De Clercq Frankie,

Knesselare - De Clercq Freddy, Zomergem - De Clercq Rudy, Deinze - De Graeve Albert, Meigem - De Keyzer Firmin, Sint-Martens-Lerne - De Keyser Iréné, Drongen - De Keyser Willy, Hansbeke - De Keyzer Omer, Poesele - De Kimpe-Coppens Margriet, Deinze - Deolet-De Boever Alma, Deinze - Deolet Firmin, Poesele - De Pestel Gilbert, Deinze - De Rulle Arsène, Vosselare - De Ruyck-De Groot Lieven & Katrien, Landegem - De Sloovere René, Nevele - De Smet Gentiel, Deinze - De Smet Norbert, Vosselare - De Smet Walter, Gentbrugge - De Vogelaere Zeno, Bachte-Maria-Lerne - De Vos-De Keere Ivonnie, Deinze - Dhaenens-De Groot Greta, Vosselare - Dhaenens Etienne, Deinze - Dhondt Lucien, Merendree - Dhondt Peter, Merendree - Dhondt Tom, Maarkedal - Dhooge Daniël, Nevele - Dobbelaere Jean, Landegem - Notaris Alfred Duerinck, Nevele - Gemeentebestuur en gemeentepersoneel Nevele - Koninklijke Veloclub Deinze, Deinze - Lannoo Marnic, Lotenhulle - Morthier Kamiel, Drongen - Nationaal Wielermuseum, Roeselare - Oud Hansbeke, Hansbeke-Pauwels Jerom, Nevele - Planckaert Eddy, Poeke - Planckaert Willy, Nevele - Quintyn Willy, Hansbeke - Raes-Blontia, Deinze - Speybroeck Carine, Deinze - Van Brabander William, Deinze - Van den Bossche Chris, Deurle - Van den Driessche Dirk, Bachte-Maria-Lerne - Van den Driessche Gerard, Poesele - Van Heirzeele Denis, Nevele - Van Landeghem Marcel, Vosselare - Van Oyen Patrick, Deinze - Van Speybroeck Carlos, Sint-Martens-Lerne - Van Speybroeck Geert, Vosselare - Van Tornhout Robert, Poesele - Van Vooren Arthur, Landegem - Van Vooren Carine, Merendree - Vertriest Rudy, Gent - Wullaert Romain, Vinkt

VERSLAGEN

Sinksenkermis 1999: Tentoonstelling "Van Buysse tot Dhaenens: 100 jaar wielerven in het Land van Nevele" in de vroegere cichoreifabriek Buysse-Loveling te Nevele

De tentoonstelling die door 1.500 à 2.000 personen werd bezocht werd op zaterdag 22 mei om 19 uur plechtig geopend verklaard door Willy Planckaert, de oudste van de drie Planckaert-broers en pionier van de hedendaagse wielersport in het Nevelse. De aanwezigen werden in naam van de heemkundige kring "Het Land van Nevele" verwelkomd door André Bollaert, secretaris-penningmeester van de kring met de navolgende toespraak.

"Wie wielrennen zegt in het Land van Nevele denkt onwillekeurig aan de naam Planckaert die sinds veertig jaar ononderbroken verbonden is aan de wielersport in onze streek. Meer nog, wie vertelt dat hij van Nevele is in Limburg, Brabant of Antwerpen krijgt onmiddellijk de naam Planckaert opgeworpen als referentiepunt. De Planckaert-broers en hun nakomelingen maakten wielerminnend Nevele groot op sportief vlak maar ze waren niet de eersten en zullen hopelijk nog vele volgelingen krijgen die niet noodzakelijk de naam Planckaert hoeven te dragen.

Vóór de komst van Willy Planckaert was het niet zo bijster goed gesteld met de wielersport in Nevele. Als we echter het Land van Nevele nemen, zijnde de streek die tot aan de fusies van gemeenten in de Nevelse invloedssfeer heeft geleefd, dan stellen we vast dat de roots van de Vlaamse wielersport zich hier in onze streek bevinden.

Reeds in 1908-1909 deden de gebroeders De Vogelaere uit Bachte-Maria-Lerne hun intrede in de profrangen en praktisch tezelfdertijd begon te Lotenhulle de opmars van de "Grooten Buysse", één de populairste renners die Vlaanderen ooit had.

Het is dan ook met een zekere fierheid dat wij u zeldzaam materiaal uit deze pioniersperiode kunnen voorstellen waarbij ik vooral de heer Zeno De Vogelaere wil bedanken om ons deze documenten in bruikleen af te staan. De documentatie van de heer De Vogelaere is trouwens de aanleiding geweest tot het organiseren van deze tentoonstelling.

Heemkunde en wielersport gaan nog niet zo lang samen. Meer nog, de heemkunde en de lokale geschiedkunde hebben de wielersport steeds een

Willy Planckaert knipt het lint bij de opening van de tentoonstelling over 100 jaar wielerveen in het Land van Nevele.

V.l.n.r. Yvonne De Keere, Christiane Malfait, André Bollaert, Willy Planckaert, Liesje Bollaert
(Verzameling Carlos Van Speybroeck, Sint-Martens-Leerne)

Zicht op de tentoonstelling “Van Buysse tot Dhaenens: 100 jaar wielerveen in het Land van Nevele” in de vroegere cichoreifabriek Buysse-Loveling. (Foto André Bollaert)

beetje stiefmoederlijk behandeld, zoiets als niet cultureel genoeg zijnde. Toch hebben wij in ons tijdschrift, dat nu aan zijn dertigste jaargang toe is, reeds enig baanbrekend werk verricht waarin ik denk aan de bijdragen van wijlen Antoine Janssens en onze huidige bestuursleden Arnold Strobbe en Stefaan De Groote. Met deze tentoonstelling en de twee tijdschriften die er mee samen gaan, willen we de nog resterende leemte opvullen.

Het eerste deel van ons tijdschrift over de wielersport dat we vanavond te koop aanbieden omvat de geschiedenis van de fiets en de wielersport in Vlaanderen en het Land van Nevele, m.a.w. de echte pionierstijd met op de kaft de start van het historisch duel tussen Marcel Buysse en Guido De Vogelaere in 1908. Deel twee handelt over de periode na de Eerste Wereldoorlog tot heden. We zullen hierin enkel de renners opnemen die op vandaag niet meer actief zijn.

Met deze tentoonstelling willen we geen opsomming geven van prestaties maar trachten een sfeer te laten herleven zoals die door de renners en hun omgeving werd beleefd.

Herinneringen oproepen aan... wie heeft tegen wie gekoerst... wie herinnert zich dit nog... ben ik dat op die foto? Ja, eerlijk gezegd, gaan we soms een beetje op de nostalgische toer, maar kan de wielersport wel zonder nostalgie? Met welke lofbetuigingen worden sommige vroegere wielerkampioenen niet overladen bij om het even welke manifestatie, en gebeurt dit niet spontaan? Voor de Vlaamse volksmens van vandaag betekent een oudrenner nog steeds iemand waar men naar opkijkt.

De wielersport in het Nevelse zou nooit geweest zijn wat ze nu is indien de familie Planckaert er niet was geweest. Het succes van Willy Planckaert veroorzaakte een wielersportboom in het Land van Nevele. Woorden wekken maar voorbeelden strekken, zegt het oude Vlaamse spreekwoord en tientallen jongeren trachten zijn voorbeeld te volgen, weliswaar minder succesvol maar met evenveel overgave.

We zijn daarom ook blij dat we een groot deel van deze renners, je kunt ze de mindere goden noemen, ook eens op het voorplan kunnen brengen samen met hun grote voorbeelden.

Het Planckaert-tijdperk dat begon omstreeks 1960, en dat ik weet niet wanneer zal eindigen, kende sublieme hoogtepunten met de groene truien in de Tour van Willy en Eddy Planckaert, de overwinningen van Eddy in de Ronde van Vlaanderen en Parijs-Roubaix en de zeges van Walter in de Ronde van Vlaanderen en de Amstel Gold Race en de vele etappeoverwinningen in rittenwedstrijden, eindzeges in rittenwedstrijden, de kampioe-

nentruien en de ontelbare ereplaatsen.

Het unieke hoogtepunt, de wereldtitel bij de profs, werd echter behaald door hun vriend en streekgenoot Rudy Dhaenens die we vandaag ook enorm graag naast ons hadden gehad. Het lot besliste er echter anders over. Deze tentoonstelling zou er nooit gekomen zijn ware er niet de hulp geweest van de tientallen wielersupporters en renners die ons honderden foto's, krantenknipsels, tijdschriften, enz. in bruikleen afstonden. We danken hun hiervoor van harte.

Dank ook aan de families Dhaenens en Planckaert voor de bruikleen van de originele trofeeën en attributen. Dank aan het Gemeentebestuur, het gemeentepersoneel en de gemeentelijke Culturele Raad van Nevele, de Provinciale Uitleendienst, het Wielermuseum te Roeselare en last but not least de heer en mevrouw notaris Duerinck die nu reeds voor de vijfde maal hun prachtige zaal ter onzer beschikking stellen.”

A.B.

**Bibliotheek van de heemkundige kring
"Het Land van Nevele"**

De bibliotheek is voor iedereen toegankelijk elke eerste zondag van de maand van 10 uur tot 12 uur (niet in juli) en na telefonische afspraak met Jan Luysaert (09/371.60.53). De catalogus op onze tijdschriften *Het Land van Nevele* en *Mensen van Toen* kan ook geraadpleegd worden in de Gemeentelijke Bibliotheek van Nevele, Stationsstraat 19, Landegem

Bibliothecaris

Wim De Clercq, Rostraat 12, 9850 Hansbeke

Bestuur

André Bollaert (secretaris dagelijkse werking)

Irène Buysse

Wim De Clercq (bibliothecaris)

Stefaan De Grootte

Lieven De Ruyck (secretaris tijdschriftadministratie)

Yvonne De Keere

Daniël D'Hooge

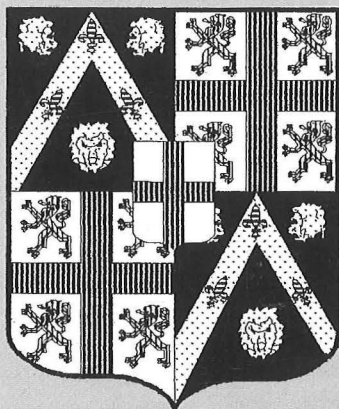
Jan Luysaert (voorzitter)

Marcel Michiels

Arnold Strobbe (ondervoorzitter)

Eddy Verstraete

HEEMKUNDIGE KRING

“HET LAND VAN NEVELE”